

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Διεύθυνση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 52.38.158

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' • ΧΡΟΝΟΣ 26ος • ΤΕΥΧΟΣ 115 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2000

Η ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

23 Ιανουαρίου 2000

Με τα ζητούμενα ιδανικά της ειρήνης, της αγάπης, της χαράς και της ανθρώπινης ευτυχίας, εκείνα δηλαδή που πρέπει να πρυτανεύουν πέρα από κάθε άλλη ανθρώπινη επιδίωξη, ευχήθηκε από καρδιάς στο χαιρετισμό του ο Πρόεδρος του Συνδέσμου μας, Αθανάσιος Μαλεβίτσης, στη μεγάλη οικογένεια της Γενικής Συνέλευσης του Συνδέσμου μας που έγινε στις 23 Ιανουαρίου 2000 σε αίθουσα του ξενοδοχείου Novotel.

Και αν κρίνουμε από τη ζεστή ατμόσφαιρα που επικράτησε είναι βέβαιο ότι η νέα χιλιετία βρίσκει τη διοίκηση και τα μέλη μας αισιόδοξους για το μέλλον του Συνδέσμου στη δύσκολη αυτή εποχή που διανύουμε.

Η Γενική Συνέλευση άρχισε με την εκλογή ως προέδρου του ορκωτού λογιστή Ευθυμίου Κολλύρη και γραμματέα του Δημήτρη Ράπτη. Ο λόγος δόθηκε ξανά στον Αθανάσιο Μαλεβίτη ο οποίος είπε: "Η διετία που πέρασε δίκαιωσε βασικές επιλογές μας σε όλους τους τομείς. Μείναμε πιστοί στις επιδιώξεις του Συνδέσμου μας τόσο στον τομέα των έργων, όσο και στην προσπάθεια σύσφιξης των διαπροσωπικών σχέσεων μέσα σε κλίμα αγάπης, εκτίμησης και συμφιλώσης των μελών και των χωριανών μας.

Στον τομέα των έργων έχουμε να παρουσιάσουμε την

πραγματοποίηση του ονείρου όλων των Δ.Σ. του Συνδέσμου μας, ήτοι την αγορά γραφείου για την στέγασή μας. Το ιδιόκτητο πλέον γραφείο μας βρίσκεται σε ένα από τα κεντρικότερα σημεία της Αθήνας στον 7ο όροφο της πολυκατοικίας Πειραιώς 4 (Ομόνοια).

Η τοποθέτηση των οικονομικών μας στην αγορά ακινήτου στην Αθήνα δεν σημαίνει ότι λησμονήσαμε τις ρίζες μας, ότι δεν θυμόμαστε το χώμα που μας έθρεψε, που είναι η πηγή μας, η ιστορία μας, η μνήμη μας και η καρδιά μας. Το δένδρο όσο και να μεγαλώνει και

Το προεδρείο της Γενικής Συνέλευσης

να θεριεύει αν δεν κρατιέται γερά στο χώμα του πάει χαμένο. Γι' αυτό και εμείς σ' όλο το διάστημα της θητείας μας δεν απομακρυνθήκαμε καθόλου από τη μάνα μας την Κουκουβίστα.

Οργανώσαμε εκδηλώσεις, σταθήκαμε στο πλάι του τοπικού μας Συμβουλίου και κυρίως παρακολουθήσαμε προσεκτικά το θέμα της μετατροπής του κτιρίου του Σχολείου σε ξενώνα διότι πιστεύουμε ότι ο ξενώνας θα δώσει νέα πνοή στο χωριό μας. Με την ευκαιρία σας πληροφορώ ότι στις 13-1-2000, εργολάβοι της αναδόχου εταιρείας με μηχανικούς - αρχιτέκτονες του ΕΟΤ, επισκέφθηκαν το χωριό και συνεργάστηκαν με τον πρόεδρο του Διαμερίσματός

Χριστός Ανέστη

μας Γιάννη Αποστολόπουλο και τον σύμβουλο Γεώργιο Αυγερινό και πήραν πληροφορίες για την εφαρμογή της μελέτης και πιστεύουν από τον ερχόμενο Απρίλιο ν' αρχίσουν οι εργασίες. Ελπίζουν μάλιστα ότι μέχρι το Νοέμβριο να έχουν ετοιμάσει το έργο.

Όπως γνωρίζετε όλοι είναι μεγάλο το ενδιαφέρον μας για την ανακαίνιση της εκκλησίας του πολιούχου μας Αγ. Γεωργίου και προχωρούμε στον προγραμματισμό μελέτης ώστε να μπορέσουμε νά υλοποιήσουμε το θεάρεστο αυτό έργο με τη βοήθεια τη δική σας.

Αγαπητοί χωριανοί,

Ενα θέμα που θέλω να θίξω και το οποίο νομίζω ότι παρουσιάζει τεράστιο ενδιαφέρον για το μέλλον του Συνδέσμου μας, είναι η έλλειψη ενδιαφέροντος για τη συμμετοχή στη Διοίκηση του Συνδέσμου. Ενώ δηλαδή, σε άλλους συλλόγους παρατηρείται μια αποστασιοποίηση και απροθυμία κυρίως των νέων να συμμετέχουν σε γενικές συνελεύσεις και εκδηλώσεις τα δικά μας νέα παιδιά δεν ντρέπονται να μιλήσουν για το χωριό, να χορεύουν τσάμικο και να τραγουδούν δημοτικά τραγούδια. Δεν δείχνουν όμως το ίδιο ενδιαφέρον για τη συμμετοχή στη Διοίκηση του Συνδέσμου. Ενώ είναι απαραίτητο να στρατευθούν μαζί μας για λίγο καιρό και να δοθεί και σέ μας τους μεγαλύτερους η δυνατότητα να αποχωρήσουμε.

Η ανανέωση είναι απαραίτητη για να κρατηθεί ζωντανό και γεμάτο χυμούς το δένδρο του Συνδέσμου μας που φύτευαν πριν από 30 χρόνια οι πρόγονοί μας.

Στο ψηφοδέλτιο που θα πάρετε σε λίγο θα δείτε ότι λείπει το όνομα του αγαπητού μας Πάκη Γιαννόπουλου, που από χρόνια έχει προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στο χωριό μας και το Σύνδεσμο. Αυτή τη φορά δεν θα είναι υποψήφιος.

Φέτος μας έκανε τη μεγάλη παραχώρηση να μας προσφέρει το σπίτι του για να στεγαστούν τα βιβλία της βιβλιοθήκης και τα εκθέματα του μουσείου. Τον ευχαριστούμε από καρδιάς.

Τη δράση του Δ. Σ. για τη διετία 1998 - 1999, θα την ακούσετε με λεπτομέρειες τώρα που θα διαβαστεί ο Ισολογισμός και Απολογισμός που καλείστε να εγκρίνετε.

Από τη θέση αυτή θέλω να ευχαριστήσω, τα μέλη του Δ.Σ. που με προθυμία προσέφεραν πολύτιμη συνεργασία αλλά και όλα τα μέλη και τους φίλους μας που με την παρουσία και την οικονομική τους βοήθεια μας συνέδραμαν στο έργο μας. Θα ήταν παράλειψη να μην ευχαριστήσω και τους βουλευτές του νομού μας κ. Ν. Γκελεστάθ και Δ. Θάνο για την προθυμία με την οποία ανταποκρίθηκαν σε ότι τους ζητήσαμε. Ιδιαίτερα θα ευχαριστήσουμε τον κ. Δ. Θάνο, διότι επανειλημμένα ενδιαφέρθηκε και ενισχύθηκε οικονομικά από κρατικές υπηρεσίες.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΑΣ

Η ταμίας μας κ. Ανθή Καραγιάννη - Θεοχάρη διάβασε τα έσοδα και έξοδα του Συνδέσμου περιόδου 1/11 - 31/12/1999 που έχουν ως εξής:

ΕΣΟΔΑ ΕΤΟΥΣ 1999

1. Υπόλοιπο 31/12/1998:	δρχ. 3784.850
2. Έσοδα από κοινωνικές εκδηλώσεις	" 2.533.500
3. Έσοδα από τόκους έτους 1991	" 183.436
4. Έσοδα από ημερολόγια	" 807.500
5. Έσοδα από τόμους εφημερίδων	" 180.000
6. Έσοδα από ενίσχυση Αθλητικού Ομίλου	" 200.000
7. Έσοδα από επιχορήγηση Υπ. Εθν. Οικ/μίας	" 500.000
8. Έσοδα από εισφορές μελών	δρχ. 3.626.575
σύνολο:	δρχ. 11.815.861

ΕΞΟΔΑ ΕΤΟΥΣ

1. Πάγιες δαπάνες γραφείου	δρχ. 1.071.755
2. Βιβλιοδέτηση τόμων εφημερίδων	" 247.280
3. Εισφορά σε Ομοσπονδίες	" 30.000
4. Έκδοση ημερολογίων & εφημερίδας	" 1.635.937
5. Δαπάνες κοινωνικών εκδηλώσεων	" 1.786.200
6. Δαπάνες στο χωριό	" 794.127
7. Αγορά ιδιόκτητου γραφείου & έξοδα ανακαίνισης	" 5.651.880
8. Δαπάνες Γενικών Συνελεύσεων	δρχ. 170.708
σύνολο:	δρχ. 11.387.887

Υπόλοιπο 31/12/199: δρχ. 427.974

Μετά την ανάγνωση των οικονομικών ο Δημήτριος Ε. Ράπτης, μέλος της εξελεγκτικής επιτροπής, διάβασε την έκθεσή της και τόνισε ότι η Επιτροπή ήλεγξε τα δικαιολογητικά και δεν διαπιστώθηκαν παρατυπίες. Η Γενική Συνέλευση ενέκρινε ομόφωνα τα πεπραγμένα της χρήσεως 1999.

Κατόπιν στο βήμα ανέβηκε ο Πρόεδρος του Δημοτικού διαμερίσματος Ιωάννης Αποστολόπουλος που μας έφερε τους χαιρετισμούς των κατοίκων του χωριού μας και μας έδωσε την πληροφορία ότι η εκτέλεση τεχνικών έργων με απ' ευθείας ανάθεση μπορεί πλέον να γίνεται για έργα ύψους μέχρι δρχ. 2.300.000.

Μίλησαν πολλοί χωριανοί για διάφορα θέματα. Ο γιατρός Απόστολος Χαμηλός έκανε συγκεκριμένες παρατηρήσεις για την οργάνωση και λειτουργία του Συνδέσμου. Τις διατύπωσε μάλιστα γραπτώς και τις παρέδωσε στη Γραμματεία για να ληφθούν υπόψη από το νέο Διοικητικό Συμβούλιο.

ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ακολούθησε απονομή τιμητικών διακρίσεων σε άξιους χωριανούς μας που επέλεξε ο Σύνδεσμος. Στο βήμα των τιμώμενων ο μπάρμπα Γρηγ. Α. Λευκαδίτης, αιωνόβιος και ζωηρός αγωνίζεται για τον εξωραϊσμό και την καλή εμφάνιση του χωριού, πήρε το τιμητικό δίπλωμα από τα χέρια της Βούλας Γρηγοροπούλου - Αντωνίου.

Οι τιμηθέντες από αριστερά: Γρηγ. Λευκαδίτης, Γεώργιος Κολλύρης, Δημ. Κόλλιας.

Οι άλλοι φετινοί τιμώμενοι, ο Γιώργος Ν. Κολλύρης και Δημ. Ν. Κόλλιας (Καρμήςτρος) παρέστη μόνο ο Δημήτρης Κόλλιας, τιμήθηκαν για την προσφορά τους στη ζωή και το έργο της εκκλησίας του χωριού.

Απουσίαζε για προσωπικούς λόγους ο τιμώμενος Άγγελος Γ. Κουφός που τιμήθηκε για την εθελοντική του προσφορά στο έργο της διάσωσης σεισμοπαθών στον καταστροφικό σεισμό της 7.9.1999. Τη χαρά και τη συγκίνηση για την τιμή του Άγγελου, μοιράστηκαν η μητέρα του και ο αδελφός του Λεωνίδας. Θερμά λόγια για το ανθρωπιστικό έργο του Άγγελου, είπε ο Λάμπρος Αχλαδάς.

Τιμητικές διακρίσεις καθιερώθηκε να απονέμονται κάθε χρόνο.

Αγαπητό Δ.Σ.,

Σας ευχαριστούμε πολύ για την καλωσύνη που είχατε να μας τιμήσετε στην Γενική Συνέλευση. Είναι τιμή για μας να τύχουμε της προσοχής σας. Δεν κάναμε τίποτα περισσότερο από αυτά που μάθαμε από τους παλιότερους, απ' αυτά που μας επιβάλλει η συνειδήσή μας, απ' αυτά που θα έκανε ο καθένας.

Λίγα πράγματα έμειναν δυστυχώς στον τόπο μας απείραχτα από το πέρασμα των χρόνων, κι από τις επιρροές που δεχόμαστε ντόπιες και ξένες, κι αυτά που έμειναν και που πρέπει να κρατήσουμε και να φυλάξουμε είναι η θρησκεία μας, οι εκκλησίες μας και οι παλιές καλές συνήθειες και παραδόσεις, η κουλτούρα μας η Ελληνική θα έλεγαν οι νέοι μας.

Και πάλι σας ευχαριστούμε, Γιώργος Ν. Κολλύρης, Δημήτριος Ν. Κόλλιας

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ

Μεγάλη ήταν η επιτυχία του φετινού μας χορού που έγινε στη φιλόξενη αίθουσα του ξενοδοχείου Novotel (πλατεία Βάθης) στις 18.3.2000. Χωριανοί μας και φίλοι ξεφάντωσαν σε χορευτικούς συνδυασμούς κάτω από τους ήχους της ορχήστρας με κλαρίνο.

Δεν έλειψε βέβαια και η εκτέλεση μοντέρνου χορού με επιτυχία. Ξεχωριστή εντύπωση προκάλεσε το χορευτικό μας συγκρότημα που το αποτελούσαν χωριανά μας παιδιά με την φροντίδα και καθοδήγηση της αντιπροέδρου μας Βούλας Γρηγοροπούλου, που χόρεψαν δημοτικούς χορούς.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο βουλευτής Φωκίδας Ν. Γκελεστάθης, ο πρόεδρος του Δήμου μας Δημήτρης Χριστοδούλου, ο σύμβουλος Αθαν. Ντούλας, ο πρόεδρος του διαμερίσματός μας Ιωάννης Αποστολόπουλος, ο σύμβουλος Γεώργιος Αυγερινός, ο πρόεδρος της ομοσπονδίας μας Γεώργιος Πουρνάρας, ο πρόεδρος της αδελφότητας Πανουργιάς Στάθης Κούπας, η πρόεδρος του συλλόγου Λαμίας Μ. Νικοπούλου - Κολλύρη και πολλοί άλλοι. Ο βουλευτής Δημ. Θάνος μας έστειλε χαιρετιστήριο μήνυμα. Εντυπωσιακή ήταν η παρουσία των νέων παιδιών του χωριού μας.

ΤΟ ΦΛΟΥΡΙ

Ένα κομμάτι για το Χριστό..., ένα για τον Άγιο Γεώργιο..., ένα για τον Σύνδεσμο... και

το κομμάτι με το φλουρί για την τυχερή της χρονιάς **Άννα Σπέντζου (Χριστίδη)**.

Με την κοπή της βασιλόπιτας έκλεισε η Γενική Συνέλευση μέσα σε ευχές για ένα δημιουργικό, ειρηνικό και με λιγότερο άγχος 2000. Και όπως από όλους ομολογήθηκε ήταν απ' τις καλύτερες Γενικές Συνελεύσεις των τελευταίων ετών.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

Ακολούθησε η ψηφοφορία και από την κάλπη αναδείχθηκε το νέο Διοικητικό Συμβούλιο όπως συγκροτήθηκε μεταγενέστερα σε σώμα:

Αθανάσιος Μαλεβίτσης, Πρόεδρος

Διοικ. Συμβουλίου

Βούλα Γρηγοροπούλου, Αντι-πρόεδρος

Λάμπρος Αχλαδάς, Γενικός Γραμματέας

Ανθή Καραγιάννη - Θεοχάρη, Ταμίας

Νίκος Αντωνίου, μέλος

Λεων. Κουφός, μέλος

Κων. Τούμπας, μέλος

Λάμπρος Κωστούρος, αναπλ. μέλος

Νίκος Δανιήλ, αναπλ. μέλος

ΤΟ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΜΑΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ

όρθιοι (από αριστ.): Γρηγοροπούλου Γιάννα, Βασιλείου Νίκος, Παπαπέτρου Γιάννης, Βασιλείου Γιώτα, κάτω (από αριστ.): Εφί Καραβά, Δημήτρα Γρηγοροπούλου, Μαρία Αντωνίου, Μαρίνος Καραβάς

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗ

Την 1η Μαρτίου 2000 έγινε στο Δημαρχείο της Φιλοθέης εκδήλωση εις μνήμη του Χρήστου Μαλεβίτση. Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης τριών χρόνων από την εκδημία του όλοι οι φίλοι του συγκεντρώθηκαν στον παραπάνω χώρο για να τον τιμήσουν.

Για το έργο του μίλησαν ο Μάριος Μπέγζος, καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, ο Σαράντος Καργάκος, συγγραφέας και ο Κώστας Ε. Τσιρόπουλος, συγγραφέας. Επίσης αυτές τις ημέρες κυκλοφόρησε και ένα βιβλίο του "Το Δημοτικό Τραγούδι ως περιεχόμενο της συνειδήσεως του Νέου Ελληνισμού" από τις εκδόσεις Ευθύνη/Αναλόγιο (Πανεπιστημίου 10) καθώς και ένας ψηφιακός δίσκος (CD).

Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει 5 ομιλίες που έκανε ο Μαλεβίτσης το 1985 στο Ίδρυμα Γουλανδρή Χόρν και το CD αποσπάσματα από τις ομιλίες αυτές. Την έκδοση του βιβλίου και του δίσκου επιμελήθηκαν ο Γιάννης και η Νανά Βουλιουρή με μεγάλη αγάπη και σεβασμό. Πραγματικά είναι μια αξιόπαινη εργασία. Ο Μαλεβίτσης εκτός από συγγραφέας ήταν εξαιρετικός ομιλητής. Πολλοί από εμάς είχαμε την ευτυχία να τον ακούσουμε. Ήταν χαρισματικός και δεν χρησιμοποιούσε χειρόγραφα. Ο Γιάννης και η Νανά Βουλιουρή θέλησαν να δώσουν τον προφορικό του λόγο, λόγο τελείως διαφορετικό από το γραπτό. Λόγος ζωντανός, γεμάτος πάθος. Τους ευχαριστούμε.

Με την ευκαιρία της έκδοσης του βιβλίου του Χρ. Μαλεβίτση "Το Δημοτικό Τραγούδι", ο φίλος του Παναγ. Βρετάκος του έστειλε μέσω του Γιάννη Κουφού, το ακόλουθο γράμμα:

Γλυφάδα 20 Ιανουαρίου 2000

Φιλογενέστατε και πεφιλημένε μου Χρήστο,

Διάβασα απνευστί "Το Δημοτικό Τραγούδι ως Περιεχόμενο της Συνειδήσεως του Νέου Ελληνισμού". Ήταν ένα ευφρόσυνο μήνυμα, το οποίο είχε την καλοσύνη να μου κομίσει, προσφορά από το περίσσειμα της καρδιάς του, ο αγαπητός μας Γιάννης.

Η αμεσότητα της προφορικής λαλιάς με έθελε.

Η εκφραστική καιριότητα και η γλωσσική ευγένεια με αφάρπασαν "επί πτερύγων ανέμων". Ο λόγος σου είναι χαρισματικός. Διότι μας χειραγωγεί στους ποιητικούς λειμώνες του λαϊκού μας πολιτισμού. Οι ιδέες σου αποτελούν μια προσθήκη σ' αυτό το κληρονομημένο φως. Μας δίνουν τη διάσταση του βάθους της παραδόσεως. Ενοποιούν τον ιστορικό χρόνο. Πρόκειται για την διαύγηση χιλιάδων ετών που εκλέπτουν τις συνειδήσεις του ελληνισμού. Που τις εμπλούτισαν με σοφία, καρτερικότητα και ελεγειακό λυρισμό.

Πολύ εύστοχα επισημαίνεις ότι το βάθος του Δημοτικού Τραγουδιού είναι μεταφυσικό. Άλλωστε αυτή είναι η ψηλότερη βίγλα από την οποία μπορεί ο υποψιασμένος νεοέλληνα, να θεάται την εποποιία της αρχέγονης μοίρας του. Διότι αποτελεί τό υπαρξιακό του Όντως Ον.

Στο Δημοτικό Τραγούδι ενοποιείται ο Μέγας Κόσμος. Τα Άνω και τα Κάτω. Μέσα του λιτανεύεται το αυτοφύες μέλος του. Και η ελληνίδα φωνή κυματούται στους αιώνες μεστή από δέος, συγκίνηση και ομορφιά. Ιδού το κάλλιστο προγονικό Αγαθό.

Μαχαριστέ Χρήστο μου,

Η εγερτήρια φωνή σου μένει έναυλη στα άδυτα του Είναι μας. Και κάθε φορά που θέλουμε να στοχαστούμε βαθιά, γνωρίζουμε τι πρέπει να κάνουμε: σκύβουμε στις πηγές του λειδώρου λόγου σου. Κι όταν πάλι λιγοψυχούμε για την τύχη του Γένους, σε βλέπουμε να καταφθάνεις κάθιδρος, μαραθωνοδρόμος του πνεύματος, ανεμίζοντας το θαυματουργό σου λόγο, και να μας φωνάζεις: ΘΑΡΣΕΙΝ ΧΡΗ: "Πλεονάχις επολέμησαν με εκ νεότητός μου και γαρ ουκ ηδυνήθησάν μοι".

Παρακαλώ τον αγαπημένο μας Γιάννη να ψιθυρίσει τα προσκυνήματά μου στην αγιότητα της ψυχής σου. ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΣ

Ο μνήμων φίλος σου
Παναγ. Βρετάκος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΣΟΥΒΑΛΑ

Του Λουκά Κούσουλα

Ζούσε, προπολεμικά, στη Σουβάλα, ανάμεσα σε δεκάδες άλλους παλαιούς, μνημειακούς ανθρώπους, ο θαυμάσιος Μαυροθανάσης – χαιρόμαι για την ευκαιρία να γράψω εδώ τ' όνομά του – που είχε, λέει αυτός μια πρόσθετη διάκριση, “έκαμε χρόνια φυγόδικος”, ληστής, περνούσε σε μας τα παιδιά. Κύριος οίδε πώς είχε μπλέξει ο άνθρωπος... Ήταν αρεϊμάνιος στην εμφάνιση, κάτι σαν Οδυσσέας Ανδρούτσος, και ήμερος εξάλλου κι άκακος σαν αγαθό στοιχειό. Όταν λοιπόν ο μακαρίτης μπάρμπα Θανάσης ήθελε να αναφερθεί σε κάτι εξωτικό, κάτι ακατανόητο σε μας, στο χωριό, έλεγε: “Καλά, εσύ είσαι από τη Ντρέμ’σα!”, δεν επικοινωνούμε δηλαδή με τίποτα. Τόσο μακριά έπεφτε γιαυτόν και, προπάντων, για τους άλλους η ...Δρέμισσα. (Οχι η Κουκουβίστα!).

Δεν ξέρω πόσο παράδοξο μπορεί να φαίνεται αυτό στους νεώτερους, τό βέβαιο εντούτοις είναι ότι, τα χρόνια εκείνα, ο ορίζοντας που γράφανε γύρω μας τα βουνά, σε όποιον τόπο βρισκόσουν, αυτός ήταν κι ο κόσμος όλος. Η Γούρνα, όπως λέμε οι Σουβαλιώτες το λεκανοπέδιο του Κηφισού, αυτό που ορίζεται από τα γύρω βουνά, τον Καλλίδρομο, την Οίτη, Γκιώνα - Βαρδούσια και, πίσω μας, τον Παρνασσό, αυτός ήταν ο κόσμος όλος για τα παιδιά προπάντων και τις γυναίκες, που δεν ... ευτύχησαν να πάνε στρατιώτες. Πίσω μας, για τους Σουβαλιώτες, ανέτελε ο ήλιος, και μπροστά, ίσως, στο σημείο που τοποθετείται νοερώς η Κουκουβίστα, ήταν η δύση του. Τ’ άλλα τί χρειάζονται...

Στο σημείο μάλιστα που σμίγουν στον ορίζοντα η τελευταία ράχη του Παρνασσού, πάνω από τη Γραβιά, κι αρχίζει η Γκιώνα, στη γωνία που σχηματίζεται, βρισκόταν, τότε, ένας περίμορφος, θεορατικός έλατος, κοντά στην Κουκουβίστα, τυλιγμένος πάντοτε τα χρώματα του δειλινού. Κι αυτός τώρα χάθηκε.

Αυτός λοιπόν ήταν ο κόσμος μας, θέλω να πω, πριν από τον πόλεμο. Γιατί μετά απ’ αυτόν, στην κατοχή, κι όταν φούντωσε η αντίσταση σ’ όλη τη Ρούμελη, τα όριά μας μεγάλωσαν, βέβαια, παίρνοντας μέσα, με την εξωτική μαζί

Ντρέμσα τη Στρώμη, το Μαυρολιθάρι, την Καστριώτισα – μέχρι Καρπενήσι!

Την άνοιξη του ‘42, με το γαϊδουράκι μας, ο πατέρας μου πήγε στην Κουκουβίστα, στον φίλο του Γιάννη Τριανταφύλλου, (Πράτζα), έλειψε δυο τρεις μέρες και γύρισε το μάνα τ’ ουρανού, τις πατάτες που νησικευτήκαμε ως την τελευταία της. Δεν ξέχασα ποτέ το όνομα του φίλου του πατέρα μου – από το στρατό άραγε; από την Αμερική; – ώσπου διάβασα στην Νέα Εστία γιαυτόν, το άρθρο του δικού μου φίλου Χρήστου Μαλεβίτη, και συγκινήθηκα μίαν ακόμα φορά που οι φίλοι, βέβαια, του πατέρα μου δεν ήσαν όποιοι κι όποιοι αλλά άξιοι να περάσουν στα χρονικά.

Οι “επαφές” πλέον, αποδώ και πέρα, ανάμεσα στα χωριά μας γίνονται σχεδόν, καθημερινότητα. Στο γυμνασιακό παράρτημα που λειτούργησε, την άνοιξη του ‘43 στη Σουβάλα, και, ύστερα, μετά την απελευθέρωση, στο γυμνάσιο του Δαδιού, συμφοιτήσαμε όλη η κατοπινή ελίτ(!) της περιοχής, η λαμπρή πλειάδα που διακρίθηκε στα γράμματα και τις τέχνες, στον οικονομικό τομέα και στο δημόσιο! Αδύνατο να μας πάρω όλους με τη σειρά, χωρίς να μεταβάλω τις στήλες της εφημερίδας σε απογραφή θαυμάτων. Τόσο είναι, φαίνεται, βέβαιο, πως η καλή σπορά και, ύστερα η σοδειά, προϋποθέτει ακριβώς τ’ ανάλογα χώματα – η μάλλον, τις ανάλογες πέτρες... Εκεί όπου, κατά το δημοτικό, φυτρώνει κι ο αμάραντος...

Αφού ζητήσω συγγνώμη από τις δεκάδες της παλιάς μας φρουράς, που “φάγαμε μπαρούτι με τη φούχτα” στα θρανία των σχολείων μας (όπως προσφυσάτα το είπε κάποιος από μας), που δεν τους ξεχνώ κι ας μην τους μνημονεύω εδώ μέσα, θα κάμω, ωστόσο, κάποια εξαίρεση, για Σουβαλιώτες και Κουκουβιστιανούς αποκλειστικά – ή μάλλον, μόνο για Κουκουβιστιανούς, που μας φιλοξενεί κι όλες η εφημερίδα τους.

Θυμούμαι πρώτον τον αρχαίο φίλο Χρήστο Μαλεβίτη. Δεν είναι λοιπόν αλήθεια ότι “το πνεύμα όπου θέλει πνει”; Πού βρέθηκε τώρα στην Κουκουβίστα, στα ριζά της Γκιώνας, κείνο το πάθος

για τα γράμματα και τα θάματα! Μαθητής ακόμα, κι εκείνος τριγύριζε στις ε-ξοχές του τόπου μας με ό,τι εκλεκτότερο είχε δώσει το αιώνιο πνεύμα, αλλά και η σύγχρονη λογοτεχνική αγορά. Στα δικά του χέρια πρωτοείδαμε Σολωμό, Ίψεν, Σοπενάουερ, αλλά και τη “Νέα Εστία”, και τ’ αλεξανδρινά “Γράμματα”. Για να διαγράψει τέλος το παράδοξο τόξο “Κουκουβίστα - Φιλοθέη”.

Θυμούμε, ύστερα, την περηφάνεια μας όταν ο Φοίβος Ταξιάρχης “διεδραμάτιζε το ρόλο του στο ελληνικό θέατρο”, ότι, κι αυτός, είναι δικός μας, ανήκει στην παλιά φρουρά, στ’ άγια χώματά μας.

Πάνω απ’ όλους όμως, θέλω να γλεντήσω την αμχανία στην οποία θα ριξώ τον παλιό συγκάτοικό μου στα φοιτητικά μας δωμάτια, τον Γιάννη Κουφό, μνημονεύοντάς τον εδώ ακριβώς, σ’ ένα βήμα της Παρνασσίδας! Αυτού που η μόνιμη τάση του ήταν να κρύψει και ν’ αφανίσει, ει δυνατόν, το άλλο ανοικονόμητο ανάστημά του στους δρόμους του Διαδιού. Να γλεντήσω λέω, την αμχανία του, αφού παραμένει ο ίδιος πάντα “φιλοδοξώνας” ένα μονάχα: να λανθάνει ως παταχού παρών!

Και μια εξαίρεση για έναν μονάχα Σουβαλιώτη. Έναν Σουβαλιώτη που όπως κι άλλους πολλούς, “η μοίρα μας έριξε μακριά”. Είναι ο Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος. Αξιωμαθόνευτος γι’ άλλα, εδώ όμως για μια συγκεκριμένη θύμηση. Θα ήταν 15 - 16 χρονών, με ψηλό πάντοτε μπόι, όχι όμως αρκετό τότε, να ισορροπήσει το μάουζερ που τον συντρόφεψε στην λιγοήμερη αποδημία του από Σουβάλα σε Κουκουβίστα, το Μάη του ‘43. Τώρα και πάντοτε είναι με το ίδιο κείνο, αόρατο μάουζερ, που διαφεντεύει τις αρετές του ανθρώπου: την αξιοπρέπεια και τη φιλία. Σουβαλιωτών και Κουκουβιστιανών.

Αυτά είχε ν’ αποκριθεί η Σουβάλα, κι άλλα πολλά, στην παλιά συντροφισσα Κουκουβίστα, κι ο Θεός να δίνει ν’ αντέχουν πάντα, τ’ αθάνα χωριά μας, στις παλιές συμφορές και τις καινούργιες αμαρτίες...

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ο Νίκος και η Αγγελική Γ. Κολλάρη απέκτησαν στις 20 Ιανουαρίου 2000 το δεύτερο παιδάκι τους που είναι κοριτσάκι.

Μια ακόμη χαρά για τους γονείς τους αγαπητούς μας παππού Γιώργο και γιαγιά Νίτσα.

Η Κατερίνα Μακρυγιάννη, κόρη της Ευθυμίας Μακρυγιάννη - Κωστάρου & και ο σύζυγός της Σπύρος Μαραζιάρης απέκτησαν στις 31.3.2000 ένα υγιέστατο αγοράκι.

ΓΑΜΟΙ

Δίσεκτος ο φετεινός χρόνος, αλλά οι χωριανοί μας δεν φοβήθηκαν. Έτσι:

- Την Κυριακή 23 Ιανουαρίου 2000 στον Ιερό Ναό του Αγ. Δημητρίου Λαμίας έγιναν οι γάμοι της Φιολάντας Δημ. Κωστούρου μετά του Ταξιάρχη Παπακωνσταντίνου. Τη γαμήλια τελετή ακολούθησε δεξίωση σε κέντρο της Λαμίας.

- Το Σάββατο 26 Φεβρουαρίου 2000 στον Ιερό Ναό Αγίας Σκέπης Παπάγου έγιναν οι γάμοι της Νίτσας Σεφερλή με τον Δημήτρη Βασιλάκο.

ΘΑΝΑΤΟΙ

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΩΝ. ΜΩΡΗ (1925 - 2000)

Στις 16 Μαρτίου 2000 και σε ηλικία 75 ετών απεβίωσε αιφνιδώς η Δήμητρα Κων. Μώρη (το γένος Κυρίτση).

Η Δήμητρα ήταν σύζυγος του χωριανού Κώστα Μώρη (Καριφή) με τον οποίο είχε αποκτήσει δύο παιδιά. Η αποβίωσάσα ενταφιάστηκε στο χωριό.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΡ. ΠΟΔΑΡΑΣ (1941- 2000)

Σε ηλικία 49 ετών πέθανε στην Αθήνα ο Βασίλης Ποδάρας. Μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του έγινε στις 27.2.2000.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΦΕΤΣΙΩΡΗ - ΑΦΕΝΤΗ

Απεβίωσε στις 3 Ιανουαρίου 2000.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΟΛΛΙΑΣ (1921 - 2000)

Στις 5.1.2000 και σε ηλικία 79 ετών απεβίωσε ο Δημ. Γ. Κόλλας (Σακαφλιώρης).

Ο αξέχαστος Δημήτρης είχε γεννηθεί στο χωριό και σε νεαρή ηλικία κατατάχθηκε εθελοντής στην αεροπορία. Στην Κατοχή βρέθηκε στο χωριό και εντάχθηκε στις ομάδες της Εθνικής Αντίστασης. Την περίοδο του Εμφυλίου βρέθηκε στη Μακρόνησο. Το 1984 αναγνωρίστηκε η αγωνιστική του δραστηριότητα και συνταξιοδοτήθηκε με το βαθμό του Σμηναγού. Ήταν παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών.

Μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του έγινε στις 13.2.2000.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΑΧ. ΠΡΙΟΒΟΛΟΣ

Στις 26.3.2000 απεβίωσε και κηδεύτηκε στο νεκροταφείο Ζωγράφου ο Αριστ. Ζαχ. Πριόβολος (γιός του αλψμόνητου Ζαχαρία (ΖΑΠ) και Πατρούλας Πριοβόλου.

Ο εκδημήσας είχε παρακολουθήσει οικονομικές επιστήμες και για πολλά χρόνια ασχολήθηκε στις επιχειρήσεις του πατέρα του. Ο κλονισμός της υγείας του δεν του επέτρεψε να συνεχίσει.

Πλήθος κόσμου βρέθηκε κοντά του για το ύστατο "χαίρε". Τραγικά βέβαια πρόσωπα τα δυο παιδιά του, οι τρεις αδελφές του και η λατρεμένη μας Πατρούλα.

Εκφράζουμε σ' όλους τη λύπη μας.

ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΧΡΗΣΤΙΑΗ 1909 - 2000

Σε προχωρημένη ηλικία (92 ετών) απεβίωσε στο Λος Άντζελες η Παναγιού Χρηστίδη, στις 24.1.2000.

Η αλψμόνητη Παναγιού είχε δημιουργήσει την πιο πολύτεκνη οικογένεια του

χωριού μας (13 παιδιά). Την πολυμελή της οικογένεια τη μεγάλωσε και την ανέθρεψε με πολλούς κόπους και στερήσεις ιδίως κατά την περίοδο της Κατοχής.

Οι κόποι της όμως δικαιώθηκαν και τα παιδιά της βγήκαν αντάξια των προσδοκιών της. Ξεπνεύτηκαν, δημιούργησαν οικογένειες και επιχειρήσεις. Δέν ξέχασαν όμως ποτέ τους γονείς τους. Τους περιποιήθηκαν και τους εκπλήρωσαν και την τελευταία τους επιθυμία να ενταφιασθούν στο ιερό χώμα της Κουκουβίστας. Έτσι το Σάββατο 9 Μαρτίου 2000 η σωρός της Παναγιούς μεταφέρθηκε στο χωριό και στον Ιερό Ναό του Αγ. Γεωργίου εφάλη η νεκρώσιμος ακολουθία. Ενταφιάστηκε στον τάφο του συζύγου της Παναγ. Χρηστίδη.

Ο γιός της Γιώργος της απύθνη τις τελευταίες ευχαριστίες της οικογένειας και ο πρόεδρος του Συνδέσμου μας Αθ. Μαλεβίτσης την αποχαιρέτησε με τα ακόλουθα λόγια:

Συγγενείς, χωριανοί και φίλοι, σε συνοδεύουμε Παναγιού στην τελευταία σου κατοικία και σου απευθύνουμε τον ύστατο χαιρετισμό τη στιγμή που η ωραία σου ψυχή ανεχώρησε για το μακρινό χωρίς επιστροφή ταξίδι.

Στο πρόσωπό σου λειτούργησε ο αμετάβλητος νόμος της συνέχειας της ζωής του κόσμου, της συμπλήρωσης της οικογενειακής σου ευτυχίας και της δημιουργίας της κοινωνίας.

Ένοιωθες χαρά να συμμετέχεις στην ανανέωση της ζωής. Το πρόσωπό σου έλαμπε από ευχαρίστηση μόλις έφερνες στη ζωή ένα νεογέννητο.

Και έφερνες πολλά. Δεκατρία (13) τον α-

ριθμό. Στην εποχή σου, οι γυναίκες γεννούσαν ακόμη και στα χωράφια χωρίς καμιά βοήθεια της επιστήμης, χωρίς γιατρό.

Σου έλειπαν ακόμη και τα γεννοφάσκια. Είχες μόνο τη συμπαράσταση του αξέχαστου μπάμπα Χαράλαμπου Χρηστίδη - Καμπέτσου και τους ισχυρούς δεσμούς της οικογενειακής φιλίας και κοινωνικής ζωής της μικρής κοινωνίας του χωριού μας.

Και δεν είναι μόνο ότι έφερες στη ζωή τα 13 παιδιά αλλά ενώ ζούσες μια σκληρή ζωή σε ένα σκληρό περιβάλλον στα παιδιά σου έδειξες όλη την τρυφερότητα της ψυχής και τους έδωσες μια θαυμάσια αγωγή αγάπης και προσήλωσης στις αρχές της οικογένειας και της εκκλησίας. Σ' αυτό βέβαια συνετέλεσε και το εξαιρετικό ήθος του μπάμπα Χαράλαμπου που τον θυμόμαστε δεξιό ψάλτη της εκκλησίας μας.

Και όταν τα παιδιά μεγάλωσαν, είδαν ότι η Κουκουβιστιανή γη δεν μπορούσε να θρέψει όλα τα στόματα και το οικογενειακό συμβούλιο πήρε την απόφαση της μετανάστευσης.

Στεγνώνει το στόμα της μάνας, κόβεται η ανάσα της όταν εύχεται στα παιδιά της "η ώρα η καλή" και το είπε η μακαρίτισσα: "Παιδί μου πάινε στο καλό και η Παναγιά μαζί σου και της μανούλας η ευχή να'ναι το φυλακτό σου".

Και δεν ήταν περίπατος ο ξενιτεμός εκείνη την εποχή. Τα ταξίδια ήταν γεμάτα παγίδες. Αφιλόξενο το περιβάλλον.

Τα Χρηστιδόπουλα όμως, παρά τις δυσκολίες συνθήκες της ζωής στο Νέο Κόσμο εργάστηκαν σκληρά. Αγωνίστηκαν. Κουράστηκαν. Έδωσε όμως ο Θεός και απέκτη-

σαν οικονομική ευχέρεια.

Αλλά όσο και αν συναναστράφηκαν τον πλούτο της μεγάλης χώρας δεν ξέχασαν τη μάνα τους και τον πατέρα τους, τους πήραν μαζί τους για να γνωρίσουν και αυτοί το "ευ ζην".

Δεν τους αρνήθηκαν όμως και την τελευταία τους επιθυμία, ν' αφήσουν τα κόκκαλά τους εκεί που ένοιωθαν ότι ανήκουν. Και ανήκουν στην Κουκουβίστα. Γιατί εδώ είναι και τα κόκκαλα των προγόνων τους.

Δεν ξέχασαν ακόμη τα Χρηστιδόπουλα και τον τόπο που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Γιαυτό τα είδαμε πρώτα να συνεισφέρουν στην προσπάθεια του Συνδέσμου για την ανακαίνιση αυτού του Ιερού Ναού του Αγ. Γεωργίου.

Σου απευθύνουμε Παναγιού τον τελευταίο χαιρετισμό, σύμμασα η κοινότητα των αδελφικών ψυχών της μεγάλης μάνας της Κουκουβίστας.

Υπήρξες δίκαια και προσευχόμαστε στο Θεό να σε κατατάξει σε σκηνές δικαίων.

Ας είναι ελαφρό το χόμα της Σωτήρος που θα σε σκεπάσει.

Και ας είναι η μνήμη σου αιώνια αγαπημένη μας Παναγιού

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΩΡΗΣ (ΜΑΛΑΜΟΥΛΗΣ) (1925 - 2000)

Αιψίδια και ενώ πήγαινε από το σπίτι του στο καφενείο του χωριού, η καρδιά πρόδωσε τον Παναγ. Μώρη το παγερό απόγευμα της 23.2.2000.

Ο καλοκάγαθος Τάκης είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο χωριό και δεν το εγκατέλειψε καθόλου στα 74 χρόνια της ζωής

του. Ασχολήθηκε με την καλλιέργεια των χωραφιών του και κυρίως με την διατήρηση μιας στάνης προβάτων στην περιοχή του Στρογγυλού.

Με το ζωντανό αυτό βιός του κυρίως μεγάλωσε μια εξαιρετική τετραμελής οικογένεια. Σύζυγός του ήταν η χωριανή μας Φωτεινή Α. Κουφού η οποία του συμπαραστάθηκε σε βροχές και χιόνια και διατήρησαν το κοπάδι τους.

Όλες οι ενέργειες του Τάκη αποσκοπούσαν στο καλό. Έτρεφε πάντα καλή διάθεση για το περιβάλλον του.

Μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του έγινε στον Άγιο Γεώργιο Καλοσκοπής, στις 25 Μαρτίου 2000.

• • •

Αγαπητέ μου γείτονα Τάκη, ώρα σου καλή. Θα μείνεις αξέχαστη ανάμνηση των παιδικών μου χρόνων.

*αιωνία σου η μνήμη
Γιάννης Κουφός*

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Στις 13 Φεβρουαρίου 2000 έγινε το ετήσιο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Βασίλη Χασιακού στο νεκροταφείο του Βύρωνα.

Στις 20.2.2000 έγινε το ετήσιο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Γεωργίου Κυριαζή στον ιερό ναό Αγ. Αιμιλιανού Λόφου Σκουζέ.

Η Νεολαία του 1967 φωτογραφίζεται στην Κακοτράχη

όρθιοι από αριστερά:

Θαν. Δημόπουλος, Μπάμης Βρώτσος - Χαμηλός, Μίμης Κ. Χαμηλός, Γεώργιος Κ. Λίτσας, Θέμης Τούμπας, Γεώργιος Κ. Βλάχος, Ρίτσια Κ. Βλάχου, Βούλα Δ. Αντωνίου, Κώστας Κ. Βλάχος, Βούλα Βρώτσου - Χαμηλού, Νίκος Δ. Αντωνίου.

κάτω από αριστερά:

Μάρθα Αλεξίου, Ντίνα Θ. Χαμηλού, Ευθυμία Γ. Χαμηλού, Μαίρη Θ. Χαμηλού, Γιώτα Τ. Τσόχλα, Γιώτα Τ. Τσόχλα, Λίτσα Ευθ. Χαμηλού, Κική Παν. Δημοπούλου.

Μνήμη Αγωνιστών Αγίας Τριάδας

Αναδημοσιεύουμε από την Εφημερίδα "ΡΙΖΑ", Ιούνιος 1999, τ. 20, που εκδίδει ο Μαυρολιθαρίτης επιχειρηματίας κ. Ν. Μώκος, σχόλιο σχετικά με τη μέθοδο που ακολουθούν οι οργανωτές του μνημοσύνου στο χώρο της Αγίας Τριάδας την παραμονή του πανηγυριού της, εορτή του Αγίου Πνεύματος υπέρ αναπαύσεως της ψυχής των αγωνιστών που έπεσαν στη μάχη εναντίον των Γερμανών στις 4.1.1944. Το θέμα επανειλημμένα έχει ασχολήσει το Σύνδεσμό μας και το δελτίο μας και έχουμε τονίσει ότι τα παρωχημένα συνθήματα που ακούγονται και η προσπάθεια προβολής της ιδεολογίας ενός κόμματος προσβάλλουν τη μνήμη των αγωνιστών της ηρωικής εκείνης μάχης και δεν προωθούν το ενωτικό πνεύμα της εθνικής ομοψυχίας και ενότητας.

Γιαυτό παρακαλούμε τον κ. Δήμαρχο να εξετάσει με προσοχή το θέμα είτε να συμφωνήσει με το σχόλιο της Ρίζας να γίνεται μνημόσυνο γύρω στο Μάιο ή να τελούμε ως Δήμος ένα απλό τρισάγιο γιατί έτσι ταιριάζει στο πνεύμα της θυσίας των αγωνιστών, οι οποίοι δεν επιζητούν τίποτα περισσότερο από μία δέηση και να ακούσουν το όνομά τους, να τηρήσουμε ενός λεπτού σιγή και με λίγα λόγια να αναφερθούμε στο ιστορικό της ημέρας.

Εδώ και μερικά χρόνια την ίδια μέρα στο ίδιο μέρος και ορισμένες περιπτώσεις με τον ίδιο παπά, ορισμένες αντιστασιακές οργανώσεις που ανήκουν στο Κ.Κ.Ε. και θεωρούν την Εθνική Αντίσταση προσωπική και κομματική τους υπόθεση και τη γιορτάζουν χωριστά από άλλους φορείς, επιλέγουν αυτήν την ημέρα να κάνουν μνημόσυνο στους 32 πεσόντες που το "ΑΞΙΖΟΥΝ", αυτό όμως που δεν αξίζουν είναι η εκμετάλλευση και η καπηλεία της ΜΝΗΜΗΣ των και η πρόκληση που διώχνει πολλούς να σκύψουν και να γνωρίσουν αυτό το μεγαλείο της Εθνικής Αντίστασης που δεν μπορεί να εκφράζεται με κόκκινα μόνο Λάβαρα, και οι κουμμουνιστές μπορεί να ήταν η αιχμή της Εθνικής Αντίστασης δεν ήταν όμως μόνοι, είχαν δίπλα ολόκληρο τον ελληνικό λαό και η Εθνική Αντίσταση ανήκει στην ελληνική ιστορία χωρίς χρώματα

Εκτιμώ τους αγώνες και την ιστορία του ΚΚΕ, όπως σέβομαι την μνήμη πολλών αγωνιστών του. Διαφωνώ όμως με κάποιες τακτικές που θέλουν να κρατάνε διαχωριστικές γραμμές, μέσα στον Λαό και στο Λαϊκό κίνημα, να γιορτάζουν χωριστά την Εργατική Πρωτομαγιά,

την επέτειο της ανατίναξης της Γέφυρας του Γοργοπόταμου, κ.ά. Εκεί όμως που περισσότερο διαφωνώ και διαμαρτύρομαι είναι στην επιλογή της ημέρας που γιορτάζει η πεντηκοστή και η Αγία Τριάδα, να γίνεται και το Μνημόσυνο για τους νεκρούς που σκοτώθηκαν στις 5 Γενάρη και το Μνημόσυνο γίνεται το Μάιο. Θα μπορούσε να γίνεται τον Γενάρη με χιόνια, για να θυμίζει την παγερή ημέρα του 1944 και εάν υπάρχει δυσκολία από καιρικές συνθήκες μπορεί να καθιερωθεί μια Κυριακή του Μαρτίου, του Απριλίου που να μην συμπίπτει με την γιορτή της Αγίας Τριάδας όπου είναι η εκκλησία στο συγκεκριμένο μέρος από εκατοντάδες χρόνια. Θα έπρεπε οι οργανωτές του Μνημοσύνου να γνωρίζουν λίγα από τα έθιμα του λαού μας "που στα πανηγύρια δεν γίνονται μνημόσυνα". Δεν μπορεί στο ίδιο σημείο να παίζει το κλαρίνο και να στήνονται χοροί και πιο δίπλα να εκφωνούνται επιμνημόσυνοι λόγοι. Νομίζω ότι η Μνήμη ΕΚΕΙΝΩΝ των νεκρών πρέπει να έχει τον σεβασμό που διακαιούται όπως επίσης πρέπει να υπάρχει και σεβασμός στα ήθη και έθιμα του Λαού μας, που τα διατηρεί μέσα από τις παραδόσεις του.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ (ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ) ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

Στις 27 του Φλεβάρη ημέρα Κυριακή, η καμπάνα της Αγόριανης κτύπησε πένθιμα και λυπητερά για να στείλει το θλιβερό μήνυμα σε όλες τις βουνοκορφές του Παρνασσού και της Γκιώνας. Τόν θάνατο του καπετάνιου της Παρνασσίδας Μήτσου Δημητρίου (Νικηφόρου). Στα πέτρινα χρόνια της κατοχής ο Μήτσος στα 22 του χρόνια με

το βαθμό του Ανθυπολοχαγού. Βγήκε από τους πρώτους αντάρτες στο βουνό, έγινε ηγετικό στέλεχος του ΕΛΑΣ και έδειξε ηρωισμό και παληκαριά και το ονομά του είχε γίνει σύμβολο για τους μαχητές του. Οι δεσμοί του Νικηφόρου με την Κουκουβίστα και τους κατοίκους της στην περίοδο της κατοχής ήταν πολύ στενοί, φιλικοί, πατριωτικοί. Τον είχαμε αγαπήσει και θαυμάσει για το θάρρος και την αντρωσύνη του.

Τον θεωρούσαμε δικό μας άνθρωπο, φίλο, συγχωριανό. Τα ίδια συναισθήματα έτρεφε κι αυτός για μας. Αυτό το διαπιστώνεις διαβάζοντας την τριτομη ιστορική του μνήμη "Αντάρτης στα βουνά της

Ρούμελης", την συχνή αναφορά του για την Κουκουβίστα και την προσφορά των κατοίκων της στον απελευθερωτικό αγώνα.

Ο Νικηφόρος υπήρξε ασυμβίβαστος με τον καθωσπρεπισμό, υπήρξε επαναστάτης στην καρδιά και στο πνεύμα. Ο γραπτός του λόγος που μας άφησε είναι ο μάρτυρας των μεγάλων οραμάτων που ευαγγελιζόταν ο Μήτσος για μια δικαιότερη κοινωνία. Υπήρξε γενναίος στην εκτέλεση των αποφάσεών του και γενναϊόδωρος στα συναισθήματά του. Αυτά τα χαρίσματα δεν του αμφισβήτησαν ούτε οι φίλοι του ούτε οι αντίπαλοί του.

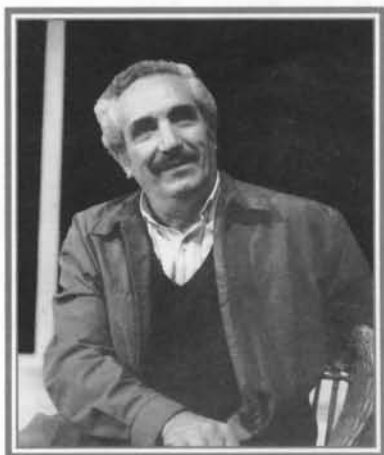
Φίλε και ακριβέ μας καπετάνιε Νικηφόρε. Θα μείνεις για πάντα στη μνήμη μας. Ο αντρωμένος, ο αρματωμένος όχι μόνο με το αυτόματο στον ώμο αλλά και με την γλαφυρή πένα σου.

Οι χιονισμένες βουνοκορφές και τα διάσελα με τις κρυστάλλινες πηγές του Παρνασσού δεν θα σε ξεχάσουν ποτέ. Γιατί τα πάτησες και τα δρασκέλισες με αετίσια σβελλάδα.

Να όμως που και οι αετοί κάποτε φθάνουν στο τέλος τους.

Αιώνία σου η μνήμη, αξέχαστε Καπετάνιε.

Φίλιππος Τριανταφύλλου

ΛΑΪΚΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

(ΜΕΡΟΣ Β΄)

Προσωνύμια - Παρατσούκλια
(ή το επιτόπιο ιδιόλεκτο μοναδικής ακρίβειας)
παραγκώμια ή παραγκώμιασμα
(γ' συνέχεια)

του Φοίβου Ταξιόρχη - Κόλλια

Λενιός : Είναι ένα προσωνύμι που δεν επιθυμούσαν ν' αναφερθώ σ' αυτό, γιατί γνωρίζω από προσωπική μου αντίληψη ότι δεν το επιθυμεί διόλου αυτός που του έχει αποδοθεί άθελά του αυτό το όνομα που μοιάζει σαν γυναικείο. Γι αυτό καταχωρείται εδώ κι όχι στο (Λ) που ήταν η θέση του! Όταν γεννήθηκε, η μητέρα του Ελένη Λιάκου που τον έφερε στο φως του κόσμου αυτού, πέθανε. Θέλοντας να τιμήσουν την μάνα που έχασε τη ζωή της στον τοκετό του πρώτου και μοναδικού παιδιού έκανε, του έδωσαν το όνομά της, βαπτίζοντάς τον Έλενο. Ο ίδιος ωστόσο δεν συμφιλιώθηκε ποτέ με το όνομα αυτό, και το άλλαξε, παίρνοντας εκείνο που θα του έδιναν κανονικά, του παπού του Λιακοσταμάτη: Κώστας Λιάκος. Η ζωή του ήταν πολύ σκληρή στην Αθήνα όπου ήρθε μικρός και ορφανός, ωστόσο πάλαψε πολύ, είχε κλίση στη μάθηση, και πέτυχε πολλά. Στην Κατοχή συνελήφθη από τους Γερμανούς και τον πήγαν όμηρο στη Γερμανία, από όπου γύρισε σχεδόν ετοιμοθάνατος. Έχει κάνει οικογένεια και τίμησε τη μνήμη της μητέρας του βαπτίζοντας την όμορφη κόρη του Ελένη.

Μαλαμούλης : Ευθύμιος Μώρης. Το σπίτι του ήταν στην είσοδο - έξοδο του χωριού στο δρόμο προς Βρυτσούλα, Κοτρώνι πενήντα ένα, στην Άμφισσα, λίγα μέτρα αριστερά, μετά τη βρύση Σκαπέρδα. Τον σκότωσαν οι Γερμανοί, όταν στις μεγάλες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις τον Αύγουστο του 1944, μπαίνοντας στο χωριό απ' αυτό τον δρόμο, βγήκε να τους "προϋπαντήσει", προσφέροντάς τους τσιπούρο. Ο γιός του Τάκης, συμμαθητής μου στο Δημοτικό, είναι από τους ελάχιστο χωριανούς που παραμένουν εκεί χειμώνα - καλοκαίρι. Το σπίτι του τώρα είναι πιο πέρα πάνω από τη Βρυτσούλα. Το προσωνύμι, παρεφθαρμένο κατάλοιπο από τη λέξη μάλαμα, προφανώς.

Μαργαρίτης : Το επώνυμο Δανιήλ, αλλά

και το Μαργαρίτης, δεν το εγκατέλειψαν τα παιδιά του, κυρίως ο Γιάννης - σπουδαίος φιλόλογος, Δντής της Γερμανικής Σχολής της Αθήνας, έξοχος συζητητής, πράος και προσηνής, ιδιαίτερα αγαπητός. Ο πατέρας του είχε μεταναστεύσει στην Αμερική απ' όπου δεν γύρισε, νομίζω. Η μητέρα τους Κατερίνη από το Κολλιέικο σόι, ανάθρεψε και σπούδασε τα παιδιά της, στάθηκε μάνα και πατέρας τους. Κόρη της η πολύ αγαπητή Μαρία και τελευταίος ο Γιώργος, που είχε από νωρίς προσληφτεί στις αριστερές ιδέες. Θυμάμαι ότι στα 1938(;) το καλοκαίρι, είχαν έρθει χωροφύλακες και κάναν έρευνα στο σπίτι του Ευθ. Κόλλια, όπου έμενε ο Γιώργος. Τότε είχε διαδοθεί ότι τα βιβλία του τα κατάσχεσαν και τα ρίξανε στη φωτιά οι χωροφύλακες - πράγμα που συζητήθηκε κρυφά και χαμηλόφωνα σ' όλο το χωριό-. Η μεταξική δικτατορία σε μια ακόμη "απογείωσή της". Στην Κατοχή υπηρέτησε από τους πρώτους αντάρτες του ΕΛΑΣ με το ψευδώνυμο Τυρταίος. Στάθηκε όμως άτυχος διότι σε μάχη με τους Γερμανούς το 1943 που έγινε στο χωριό Στείρι Λιβαδιάς σκοτώθηκε. Υπάρχουν όμως και άλλοι Μαργαριτέοι στο χωριό.

Μαρίτσας : Παρατσούκλι νέας εσοδείας, δεν ήταν του πατέρα του -Δανιήλ το επώνυμο- αλλά του έχει μείνει μετά τον εμφύλιο, όπου είχε παίξει κύριο ρόλο στην πολιτική κάλυψη του β' αντάρτικου στην περιοχή (τροφοδοσία, καταλύματα, πληροφορίες κ.λπ.). Είναι από τους ελάχιστους που παραμένουν στο χωριό, σοβαρός και κάπως κλειστός σαν χαρακτήρας, θεωρείται ιδιαίτερα έντιμος.

Μαυράκης : Το επώνυμο του ήταν Τούμπας. Δεν μπορώ, ωστόσο να τον φέρω στον νου μου. Κι αυτό με κάνει να σκέφτομαι σοβαρά αν έχει κάποιο νόημα να ξαναστήσουμε στα πόδια τους "φαντάσματα" από το "ξεχασμένο παρελθόν μας".

Μερακλής Κ'(ου)τσουγιώργ(η)ς : Γιώργος Λευκαδίτης. Χρωστάει το δεύτερο παρανόμι του στο ιδιαίτερο μεράκι που είχε όταν έπαιζε κλαρίνο, που μ' αυτό συνόδεψε όλα τα χαρούμενα γεγονότα του χωριού. Εγώ ωστόσο τον θυμάμαι όταν έφεραν νεκρό στο χωριό πάνω στο μουλάρι τον Ιερέα μας Ιωάννη Χασιακό, 1938 ή 39που είχε πεθάνει στην Άμφισσα, και τον συνόδεψε, μαζί με άλλους χωριανούς που βγήκαν να προϋπαντήσουν τη μετακομιδή της σορού του Στεφάν' το λ'(ι)βάδ'(ι) μαζί με τον Πράντζα αν δεν κάνω λάθος παίζοντας λυπητερούς, πένθιμους σκοπούς με το κλαρίνο τους. Τους ακούγαμε από του χοροστάσι όταν ξεπρόβαλλαν στο Κοτρώνι και μας έφεραν δάκρυα στα μάτια και την ψυχή μας.

Μοίρας : Το παρατσούκλι ανήκει σε μια διακλάδωση της οικογένειας Χαμηλού, που είχαν το σπίτι τους δίπλα στον Κρίκα και Καλύβα. Γόνος τους ο Κώστας, αξιωματικός ε.α. του πολεμικού ναυτικού. Χρωστώνε το παραγκώμι, στο "έκλαιγαν τη μοίρα τους" όπως όλοι μας τότε στο χωριό.

Μούτας : Επώνυμο Λευκαδίτης. Το σπίτι του δεξιά στη ρούγα της Παναγίας.

Μποξάς : Παραφθορά κουκουβιστιανή, του μποξέρ, που υπήρξε πραγματικά ο Γιώργος Ευθ. Πριόβολος και είχε πολλές φορές διακριθεί στο άθλημα της πυγμαχίας και όχι μόνον μέσα αλλά και έξω από την Ελλάδα. Είχε πνευματικές ανησυχίες, όσο το επέτρεπαν οι συνθήκες του χωριού, όπου επέστρεψε νωρίς και ασχολήθηκε με το καφενείο του πατέρα του Ευθυμίου, -Τσ'(ι)ακμάκ'(η), αλλά και σαν γραμματέας της κοινότητας αργότερα.

Νάκος : Άλλη μια περίπτωση όπου το κύριο όνομα, λόγω του ασυνήθιστου, έγινε παρατσούκλι. Επώνυμο Γεωργίου. Ο ίδιος έπεσε θύμα αγριότητας του Εμφύλιου όταν τον συνέλαβε ο

στρατός στο Κεφαλόβρυσο και μετά από σκληρό βασανισμό για πληροφορίες, τον σκότωσαν κοντά στο Σκλήθρο αν δεν κάνω λάθος. Είναι αυτός που είχε το μαντάμ' και την τρισίλα, όπου γινόταν η επεξεργασία και το πλύσιμο των μάλλινων κλινοσκεπασμάτων, αλλά και των υφασμάτων για κάπες και αντρικά, κύρια, -σκ'(ου)τιά = ρούχα, (πατατούκες κ.ά.), στο Κεφαλόβρυσο.

Νταής : Το επώνυμο του Δανιήλ. Είχε σπίτι στη γειτονιά κοντά στο Παπ'(ου)λάκη, τη βρύση. Τα δυο άρρενα τέκνα του, Γιάννης και Μήτσος, προέδωσαν στη ζωή. Ο Γιάννης έχει κατάστημα στην Κεντρική Λαχαναγορά.

Ξεστρούπας : Είναι το παρτσούκλι του Μώρη Παναγ., που είχε το σπίτι του χαμηλά, κοντά στη Σαγγάρη. Είχαν κοπάδι με γίδια. Ο γιός του Δημήτρης γρεμίστηκε από το βράχο της Βίγλας στην προσπάθειά του να πιάσει με τη γκλίτσα από το πίσω πόδι μια γίδα που στεκόταν κατάνακρα στο φρύδι του βράχου, γλίστρησε, έπεσε στον γκρεμό και σκοτώθηκε, πολτοποιημένος οίκτρα στη σουρλίδα της Βαθιάς Λάκας, που ήταν η συνέχεια του γκρεμού, στα 1938 νομίζω, το καλοκαίρι. Τα βράδια, όποιος περνούσε από κει άκουγε την παραπονεμένη φωνή του, όπως ψιθυριζόταν με δέος, τότε, δημιουργώντας ένα κλίμα τρόμου και ανατριχίλας για μας τα μικρότερα παιδιά. Ήταν πολύ αγαπητός σε συνομήλικους και μεγάλους, όπως κι ο μικρότερος αδελφός του Νίκος, που είχε, σαν ανάπηρος του εμφυλίου, ανοίξει περίπτερο με τσιγάρα κ.λπ., πρώτη και τελευταία δυστυχώς φορά τέτοιο κατάστημα στο χωριό μας.

Παντούλιας : Γραφικός γέρος στα Κουτ(ου)μανέικα. Δεν έχω προσωπική ενθύμηση.

Παπαδιά : Αθηνά Ταξιάρχη Κόλια, το γένος Χασιακού. Ήταν η σύζυγος του ιερέα -αδελφού του πατέρα μου- Ταξιάρχη Χ. Κόλια, (απ' όπου έλαβα τ' όνομά μου, προς τιμή του όταν πέθανε ο παπαΤαξιάρχης). Μητέρα των διακεκριμένων τέκνων της: Κρουσταλλίας (Αχλαδά) -(μητέρα του εκλεκτού ζωγράφου Λάμπρου Άλας)- Χαράλαμπος, Νίκος, Δημήτρης, Γιώργος. Οι δυο τελευταίοι ήταν καθηγητές Παν/μίου, όπως και ο γιός του Χαράλαμπος, ο Νικήτορας, αλλά και ο Ταξιάρχης Γ. Κόλιας, η Αθηνά Γ. Κόλια σύζ. Μιχ. Δερμιτζάκη, επίσης καθηγητής Παν/μίου. Όλη αυτή η δοξασμένη οικογένεια είναι έργο των χειρών και της πίστης στην πρόοδο, της θείας Αθηνάς, της Παπαδιάς, που χήρεψε γρήγορα, και ανέλαβε τις βαριές ευθύνες της ανατροφής και των σπουδών των παιδιών της, που έζησε και τα είδε ν' ανεβαίνουν σκαλί - σκαλί το δύσκολο δρόμο της αναγνώρισης και καταξίωσης που διάλεξαν, προσφέροντας το καλό παράδειγμα για μίμηση και πρόοδο σε όλο το χωριό και όχι μόνο.

Παταός : Το δεύτερο παρτσούκλι του Ανδρέα Τριανταφύλλου αδελφού του Γιάννη (Πράντζα) Τριανταφύλλου. Ωστόσο επικρατέστερο στην περίπτωση του ήταν το δεύτερο παρτσούκλι.

Πλαστήρας : Το σπίτι του στη ρούγα της Παναγίας, αριστερά κατεβαίνοντας. Το επώνυμο του Τσόχλας. Το παρτσούκλι του ωστόσο, παρ' όλο ότι είχε αναφορά σε περιώνυμο πολιτικό πρόσωπο, προφέρονταν με κάποια ταπεινωτική διάθεση, ιδίως μετά το επεισόδιο, όπου επιτέθηκε στο Γιάννη Βλάχο, στη Βρυτσούλα, σε φιλονικία για το νερό του ποτίσματος και του έκοψε το αυτί με τα δόντια του. Για την πράξη του αυτή δικάστηκε από λαϊκό δικαστήριο του χωριού (καλοκαίρι 1943;) και καταδικάστηκε σε σοβαρή αποζημίωση (σε είδος) του παθόντος.

Πράντζας : Γιάννης Τριανταφύλλου το παρτσούκλι του, όπως και του αδελφού του Ανδρέα δείχνει ότι το κληρονόμησαν από τον πατέρα τους -θα επανέλθουμε σ' αυτόν στο κεφάλαιο μαγαζιά-καταστήματα. Προσθέτουμε ότι ήταν και οργανοπαίχτης (κλαρίνο, και μάλιστα επιδέξιος, όπως σε όλες τις επιδόσεις του). Μεταθανάτια ήρθαν στο φως, με τη φροντίδα του γιού του Φίλιππα και από την εφημερίδα αυτή, τα έξοχα γραπτά του, για την Κουταλαίνα, τον οικισμό των μεταλλορύχων χωριανών μας στο Λαύριο: "Μπερτσέκ, η δεύτερη Κουκουβίστα" στα τέλη του περασμένου και στις αρχές του λήγοντος αιώνα, που φανερώνουν αυτή την ιδιαίτερη πνευματική ουσία που υπήρχε σαν κρυφό υπόγειο συνοδευτικό της προσωπικότητας πολλών συγχωριανών μας, έστω και αν δεν είχαν ιδιαίτερες σπουδές.

Σαής : Το επώνυμο των Σαήδων είναι Τούμπας. Σ' έναν από τους προγόνους τους, τον Σταμάτη Σαή, χρωστούσε το χωριό μας το ναό του Αγίου Γεωργίου, που χτίστηκε στα μέσα του περασμένου (19ου) αιώνα. Σύμφωνα λοιπόν, με την γραπτή αφήγηση του ιεροψάλτη Παναγ. Παπανικολάου (Κατσούλη) στην εφημερίδα αυτή (τεύχος 7, Μάιος - Ιούνιος 1976), έδωσε σε επιτροπή συγχωριανών, δρχ. 2.500, (τότε ήταν πολλά χρήματα) που τα είχε συγκεντρώσει με σκληρές οικονομίες 8 χρόνων υπηρετώντας σαν εθελοντής στο στρατό, με την υπόσχεση ότι θα του τα επιστρέψουν σε 1-2 χρόνια. Η δέσμευση δεν τηρήθηκε και αντ' αυτής, του παραχώρησαν ένα χωράφι στο Μέγα Ρέμα για να κάνει εκεί μύλο και νετροτριβή. Στο μεταξύ ο ίδιος αρρώστησε από φρενοβλάβεια και σε μια διαδρομή του προς το Κανανίτικο ρέμα, γκρεμίστηκε -μια φθινοπωρινή μέρα- στη μεγάλη σάρα και πνίγηκε στα "κατεβασμένα" νερά του ποταμού που κυλάει βαθιά στα πόδια του θεόρατου γκρεμού, κι από τότε έχει ονομαστεί "τ' Σαή η σάρα".

Ο Αθανάσιος Τούμπας - (Σαής) όπου το φτωχικό του σπίτι ήταν αριστερά κάτω από την Παναγία, ήταν γιός της Αλέξως -ορφανός από πατέρα- όμως ο ίδιος και η μητέρα του ήταν φιλότιμοι κι εργατικοί, πολύ αγαπητοί. Ο ίδιος ο Θανάσης ήρθε στην Αθήνα και πρόκοψε επαγγελματικά, έχει κόρη την Αλεξάνδρα, συμβολαιογράφο, που διετέλεσε και Γεν. Γραμματέας του Συλλόγου.

Ο θείος του, Θανάσης Σαής, δίπλα στο σπίτι της Αλέξως στην κατοχή, κατηγορήθηκε ότι ήταν κλέφτης, συνελήφθη και υπέστη τα δεινά της άθλιας και βάρβαρης αυτοδικίας με σκληρό και απάνθρωπο, μέχρις αιματος, ξυλοκόπημα. Αργότερα αποδείχτηκε ότι ήταν άλλος αυτός που είχε κλέψει.

Σακαφλιώρ'(η)ς : Το επώνυμό του, Γεωργίος Κόλιας. Το σπίτι του πριν από του "Κρεβατά τ' αλώνια". Ο πρώτος του γιός ο Δημήτρης υπαξιωματικός της Αεροπορίας, στην Κατοχή, πήγε από τους πρώτους στο αντάρτικο, και από τους πρώτους που δέχτηκε απάνω τους την άγρια οργή των διωγμών (Μακρονήσι κ.λπ.). Ο νεώτερος αδελφός του Τάκης, ήταν υπάλληλος στην Εθν. Τράπεζα, μικρότερός τους, ο Γιάννης. Λέγεται ότι η μητέρα του Γιώργου, ύφαινε σακκιά φλώρα (ασπρωτιά), εξ ου και το παρτσούκλι.

Σούπας : Το παρτσούκλι αυτό συμπληρώνει κοντά στο βαπτιστικό την ταυτότητα του Θανάση Μαλιβίτη (1843-1930). Το απέκτησε μάλλον χάριν αστειότητας στο στρατό όπου υπηρετούσε με την ειδικότητα του μάγειρα και τα φαγητά που προτιμούσε να παρασκευάζει για κύριο και συμπληρωματικό πιάτο ήταν η σούπα.

Το παρτσούκλι αυτό επεκράτησε και διατηρείται και σήμερα στους απογόνους με διάφορες παραλλαγές (Σουπογιάννης, Σουποδήμος κ.λπ.).

Γνωστός μας είναι ο τρόπος επιλογής της συζύγου του Ελένης Δημ. Κόλλια, που με τη συμπάρσταση των πιστών του φίλων από τη Σιγδίτσα (που είχαν δώσει τον όρκο της αελοφοποίησης) την "άρπαξε" από την οικογένειά της την ώρα που καλλιεργούσαν χωράφι στο Ξεροβούνι. (βλέπε "Η αρπαγή της ωραίας Ελένης" Η Κουκουβίστα τ. 11, σελ. 139).

Από το γάμο αυτό δημιουργήθηκε μια μεγάλη οικογένεια από δεκατέσσερα παιδιά. Δέκα από αυτά δημιούργησαν άλλες οικογένειες. Η Γεωργία Τριανταφύλλου· Μαρία (Κωστάκαινα)· Βάγια (Κουφού)· Βασιλική Λιάκου· Ευθυμία (Ποδάραινα)· και από τα αγόρια ο Γιάννης (Σουπογιάννης), ο Δήμος, ο Θύμιος (Αμερική), ο Χαράλαμπος, ο Νίκος. (Πληροφ. Δελτίου).

Σαλταπήδας : Θανάσης Ράπτης. Καλοδιάθετος και ευχάριστος, από τους εναπομείναντες μόνιμους κατοίκους του χωριού, το σπίτι του τελευταίο προς Αγναντήκη. Το προσωνύμι

προέρχεται προφανώς από το μεγάλο πήδημα (σάλτο-πήδημα).

Σιαμέτ'(η)ς : Παρατσούκλι με κάπως μειωτικό χαρακτήρα –όπως όλα άλλωστε– μιας οικογένειας από το σόι Τούμπα. Ήταν μια οικογένεια βοσκών και γεωργών. Το σπίτι τους πάνω από του Παπλάκ(η) τη βρύση. Ο πατέρας Σιαμέτης, συνελήφθη στη διάρκεια της Κατοχής να κλέβει και υπέστη σκληρή τιμωρία: Δέθηκε αγκαλιά σ' έναν έλατο, προφανώς στη "Σωτήρ", με την πλάτη προς τα έξω και μαστιγώθηκε με βούρδουλα μέχρις αναισθησίας. Ο γιός του Γιώργος βγήκε αντάρτης, στον ΕΛΑΣ –πλήρωσε σκληρά γι' αυτό– ωστόσο αργότερα ορθοπόδησε και είχε δικό του μανάβικο στη Βαρβάκειο αγορά. Έχει φτιάξει με τον νεότερο αδελφό του σπί τι στο χωριό πάνω ακριβώς από την Κρύα Βρύση.

Σκαλτσάς ή Καλτσάς : Πρόκειται για το πραγματικό επώνυμο του Γιώργου, βοσκός με γίδα, στην κορυφή του χωριού το σπίτι του, σύνορο με το πρώην "βακούφικο". Για την δραματική περιπέτεια στην αρχή της Κατοχής που γνώρισε άδικα πάνω στο ίδιο του το κορμί ο πατέρας του, δες στη λέξη Καλτσάς, στο γράμμα "Κ".

Σκαλτσίνης : Με το προσωνύμι αυτό είχαν βαπτίσει το μπάμπη Θύμιο Θεοχάρη, προφανώς γιατί από μικρός δεν φρόντιζε να μαζεύει στα πόδια τις κάλτσες του (σκαλτσούνια).

Ψηλός με ανδροπρεπές ήθος και βαθύ ψυχισμό ο μπάμπη Θύμιος είχε αφιερώσει τη ζωή του στην εξυπηρέτηση της εκκλησίας είτε ως νεωκόρος είτε ως ψάλτης.

Τη ζωή τούτη σημάδεψε η απώλεια του μονακριβού γιού του Παναγιώτη που σκοτώθηκε στις 21 Απριλίου 1941 στο Αλβανικό μέτωπο και άφησε μια κόρη, την Ανθή Καραγιάννη.

Σταύραινα : Μάννα και η κόρη της Ελένη. Το μόνο που συγκρατώ είναι ότι είχε ένα αρκετά μεγάλο –απόσκιο κάπως– χωράφι δίπλα σε μας στις Πλάκες, δεξιά μας εκεί που απολήγει το Σκατόρεμα, στο ποτάμι, και τον γιο της Κώστα που ήταν γανωτζής, είχαν το σπιτάκι τους πάνω από του Αντρίτσου μπροστά στην Αρχόντως.

Στοφόρος : Πρόκειται για επώνυμο –αλλά σαν προσωνύμι έχει αποδοθεί –κακώς– στον γαμπρό του Τάκη Βλάχο, τον μοναδικό κάτοικο του χωριού που διατρεί ως τώρα τουλάχιστον, το μαγαζί του ανοικτό και τον χειμώνα. Έχει μάλιστα διατελέσει πρόεδρος της Κοινότητας, και τότε μαζί με άλλα σημαντικά κοινωνικά έργα, έφερε το νερό από το Κεφαλόβρυσο στα σπίτια του χωριού, ελπίζοντας, μάταια όπως αποδείχτηκε, να συγκρατήσει το κύμα φυγής και εγκατάλειψής του χωριού. Ο πεθερός του Στοφόρος και ο γιός του Τάκης έπεσαν θύματα της θηριωδίας του Εμφυλίου τους συνέ-

λαβε όπλους και τους εκτέλεσε ο Κυβερνητικός Στρατός.

Τζίλης : Δημ. Αχλαδός. Περιώνυμος μαραγκός του χωριού (που μάσαγε πάντα ένα ξυλάρακι όταν δούλευε) και σπουδαίος τεχνίτης στην ξυλογλυπτική. Σκάλισε μαζί με τον περίφημο αδελφό του Κηρύκο, το μοναδικής καλλιτεχνικής τελειότητας τέμπλο της εκκλησίας του Αη Γιώργη. Ένα συνθετικό ξυλόγλυπτο έργο, που απ' ότι διασώζει το μνημονικό μου, ήταν ένας παράξενος, αλλά συναρπαστικός, συγκερασμός του βακχικού πνεύματος, με έναν αδιόρατο παγανισμό, επικαλυμμένα με μια κατάδηλη θεοσέβεια.

Δυστυχώς δεν σώθηκε τίποτα –απ' όσο ξέρω– απ' αυτό το περικαλλο και σπουδαίο έργο λαϊκής γλυπτικής τέχνης υψηλής αξίας. *Κάνω έκκληση, αν κάποιος έχει έστω κι ένα απομεινάρει απ' αυτό το έργο, ας το παραδώσει στον Αη Γιώργη, ή στο εκθετήριο, –όταν αυτό λειτουργήσει πια– μετά την περιπέτεια που γνωρίζει το Σχολείο του χωριού μας, με την μετατροπή του σε Ξενώνα.*

Ο ίδιος ο Τζίλης, ήταν παντρεμένος με τη Βασιλική που καταγόταν από τη Χουμίριανη (Φθιώτιδας), Ανατολή τώρα, αλλά δεν είχαν τέκνα. Έτσι το 1912 περίπου υιοθέτησαν τον Δημ. Ευάγγ. Τσιρώνη, από πολύτεκνη οικογένεια, που παντρεύτηκε στα 1932(;) την αδελφή μου Κρυστάλλω και απέκτησαν 6 "παιδιά" κι ένα κορίτσι, όπως λέγανε παλιά στο χωριό. Ανάμεσά τους ο (Αριστο)Τέλης και ο Βασίλακης, γλυκά και χαριτωμένα παιδιά, που σε μια υποχώρηση των ανταρτών προς την ορεινή ενδοχώρα, το φθινόπωρο του 1943, βρήκαν μια εγκατελειμμένη χειροβομβίδα που έσχασε κάποιος αντάρτης, την έβαλαν στο αναμμένο τζάκι και τινάχτηκαν κομματιασμένα στους 4 τοίχους του δωματίου, τ' αθάνα μωρά, που νομιζανε ότι θα παίζανε με αυτό που βρήκανε σύρριζα στο έλατο δίπλα στο σπίτι τους. Γοερός θρήνος ακολούθησε το ξόδι των δυο κακότυχων παιδιών απ' όλο τον κόσμο, που βρέθηκε σύσσωμος στην εκκλησία και στο κοιμητήριο όπου ενταφιάστηκαν: "Δυο αδελφία δύστυχα κοιμούνται κάτω / τον ανεξίτητον ύπνο θανάτου... ροδοστεφάνωτα ασπροντυμένα / τα κατεβάσανε αγκαλιασμένα μέσα στην ύστερη αλημονιά..." (από το "Κοιμητήριο" του Δ. Σολωμού).

Τζιμούσης : Κι αυτό το παρατσούκλι ανήκει στο Μαλιβιτσέικο σόι. Επίγονοι ο Ξανθωπός Γιώργος, σαγματοποιός, καλός γεωργός και νοικοκύρης. Ο πρώτος του, από πατέρα, εξάδελφος Ηλίας, γιός της θειας Μόρφως, έλαβε μέρος στο αντάρτικο του ΕΛΑΣ, καταδιώχτηκε, μετά όπως όλοι σχεδόν και φυλακίστηκε. Όταν μετά από χρόνια γύρισε στο χωριό έκανε οικογένεια και φρόντισε τη γεωργική περιουσία του. Ήταν αρκετά χρόνια αγροφύλακας, ίσως αυτό τον έκανε να μην έχει πολύ εγκάρδιες σχέσεις με τους εναπομεινάντες χωριανούς.

Τζίνος : Παπανικολάου. Παλιός ιεροψάλης του χωριού, δεν έχω προσωπική ενθύμηση.

Τιρλίγκας : Το επώνυμο Χαμηλός. Το παρآنόμι αυτό είχε μειωτική σημασία, επειδή ήταν άσημος και φτωχός. Το σπίτι του στην Κατ'ράχ(η) χτίστηκε μετά τον πόλεμο. Πρόσφατα έμενε εκεί για πολύ καιρό τα καλοκαίρια, ο γιος του Αλέκος, που είχε μανάβικο στη Βιέννη και είχε προκόψει πολύ. "Έφυγε" για πάντα πριν λίγο καιρό.

Τρικούπης : Παραδοξο - πολιτικός(;) χροιάς παρآنόμι του Βάρσου. Είχε το σπίτι του δίπλα στο ρέμα της Μπάμπεσης, πάνω από τα Κουτ'μανείκα. Στον κήπο τους είχαν μια ή δυο ψηλές αχλαδιές με μικρά σαν γκόρτσια, αλλά γλυκύτατα αχλαδάκια, όπου τον 15αύγουστο, με έστειλε ο πατέρας, ύστερα από προσυνεννόηση με τον ιδιοκτήτη, ανέβαινα και μάζευα 2 ταγάρια, αχλαδία, τρώγοντας φυσικά πολλά επί τόπου. Είχε ένα γιό τον Γιάννη(;) συμμαθητή μου, που της Πανσπορίτισσας 21 Νοεμβρίου, 1937 ή 38(;) σηκώθηκε νύχτα ακόμη, για να φάει "μπούλια"- αγροτικό εορταστικό φαγητό με βρασμένα δημητριακά: Στάρι, καλαμπόκι, φασόλια (άσπρα και κόκκινα, γυφτοφάσουλα), ρεβύθια, φακή και λίγο ρυζάκι στο τέλος. Το παιδί έφαγε αρπαχτά, πολύ και σε λίγη ώρα πέθανε, από το φούσκωμα. Θρηνήθηκε πολύ με μοιρολόγια από τις μεγάλες γυναίκες που είχαν καθήσει γύρω από το νεκρό παιδί. (Στον θρήνο αυτόν και στο αγροτικό έθιμο, έκανα εκτεταμένη αναφορά στο Συμπόσιο που διοργανώθηκε από το Κέντρο Έρευνας "Δεσμοί" στο αφιερωμένο στον Δημ. Ροντήρη, (συμβολή στην ερμηνεία Αρχαίου Δράματος) στις 19/4/1999, στη Στοά Βιβλίου).

Τσακ'μάκ(η)ς : Επώνυμο Πριόβολος, δύο αδελφία που είχαν τα δυο καφενεία του χωριού στον κάτω δρόμο από τα μαγαζιά που οδηγούσε στην Ποτίμ(η). (Βλέπε και Λαβρίας).

Τσαμτσούρ(η)ς : Το επώνυμο του Τομαράς. Το σπίτι του απομονωμένο προς την Κύρου κάτω απ' τα Πλά(γ)ια. Ήταν αυτός μαζί με τον Γαλάνη και έναν από τη Βάργιανη που τους φόρτωσαν τον νεκρό γερμανό και τον πήγαν συνοδεία στο "51" και τον εκτέλεσαν οι συνοδοί του, στην επιστροφή στις Διπλοπίττες, μαζί με τον Βαργιανίτη, ενώ κατόρθωσε να διαφύγει ο Γαλάνης.

Τσαρτσάλης : Κι αυτό το παρατσούκλι από το Μαλιβιτσέικο σόι. Είχε το σπίτι του στην αρχή της Ρούγας της Παναγίας αριστερά. Στη συσκότιση του 1940, μας είχαν βγάλει από την κοινότητα για να επιβλέπουμε αν εφαρμόζονταν πιστά η συσκότιση. Στου Τσαρτσάλη το σπίτι, δεν είχαν βάλει μπλε κόλλες στα παράθυρα και φαινόταν το λυχνάρι. Σύμφωνα με την εντολή που είχαμε έριξα μια πέτρα και θρύψαλα! το πο-

λύτιμο τζάμι. Προχωρήσαμε ήσυχοι προς τα κάτω, βέβαιοι ότι επιτελέσαμε το καθήκον μας. Φτάνοντας όμως στην Παναγία νάσου μέσα στη νύχτα ο Τσαρτσάλης φυσομανώντας, ο οποίος με άρπαξε, και κατεβάζοντας "Παναγίες, καντήλια" κι ότι βάλει ο χριστιανικός νους, με τάραξε στο ξύλο. Αυτό για να μη μου κακοβάνετε ότι γράφω μόνον για βαριά και πένθιμα θέματα.

Τσιρώνης : Πρόκειται βέβαια για επώνυμο, που ωστόσο, χρησιμοποιήθηκε και για παρωνόμι, για τον Κώστα και τον αδελφό του Βαγγέλη Βλάχο, επειδή και συγγενεύανε αλλά είχαν και τα σπίτια τους στα Τσιρωνεία.

Τσούλος : Κώστας Κόλιας ή και (παρωνόμι δεύτερο) Κολιός. Ήταν καλός, ευδιάθετος, ομιλητικός, λίγο φωνακλάς, έζησε πάνω από εκατό χρόνια. Γυναίκα του η Θυμιούλα. Καλοδιάθετη και χορευταρού, πρώτη σ' όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις χαράς.

Τσούκας : Πριόβολος Αριστείδης, αδελφός του Νίκου που είχε το πρώτο μαγαζί στο χωριό. Γιός του ο Ζαχαρίας (που εισήγαγε πρώτος αυτός και μόνος, πριν από τον πόλεμο ακόμη τις φωτοτυπίες, με το μοναδικό στη χώρα μεγάλο, πρότυπο κατάστημα στο κέντρο της Αθήνας, (Αγ. Θεοδώρους), γνωστό σε όλους με την επωνυμία "Ζ.Α.Π." τα αρχικά του ονόματος –του Λουκά, που αν και σιδηροδρομικός, τελικά απορροφήθηκε κι αυτός από τις επιχειρήσεις– Ζ.Α.Π. και ο μικρότερος Γιώργος, που αυτονομήθηκε από τον Ζαχαρία και ίδρυσε δική του ομοειδή επιχείρηση στο Σύνταγμα, αλλά εξαπλώθηκε και σε άλλες επιχειρηματικές δραστηριότητες πολύ επιτυχη-

μένα. Η κόρη του Αριστείδη Ελένη παντρεύτηκε τον Κων. Λευκαδίτη, με γιο τους το Χρήστο (μαθηματικό) από όπου είχα την πληροφορία για το παρατσούκλι του παππού του.

Τσώνος : Προσωνύμι, αλλά που χρησιμοποιούνταν και σαν επώνυμο από τον Χαράλαμπος Δημ.(:) Είχε σπουδαίο μαγαζί, ιαξίο του Κουιούφα το ταχυδρομείο επίσης, κουρείο και πιο τακτικό χασάπικο. Στην αυλή του είχε αριστερά μεγάλο υπόστεγο, που το χρησιμοποιούσαν οι αντάρτες για μαγειρείο και διανομή, όταν είχαν συσσίτιο. Τώρα δεν υπάρχει τίποτα! Παιδιά του ο Θόδωρος (χωλός στο πόδι), ο Τάκης, η Γιούλα και άλλα ίσως. Σπίτι και μαγαζί πάνω από την Ποτίμνη.

Φαραός : Το παράδοξο αυτό παρωνόμι, αιγυπτιακής προέλευσης! ανήκει σε έναν κλάδο από το Λευκαδιτικό σόι. Απόγονός τους και ο Χρήστος Λευκαδίτης, γείτονάς μου στο χωριό που αναφέρθηκε πιο πάνω.

Χαϊτέρ(η)ς : Επώνυμο Χαράλαμπος. Είναι ένας από τους τρεις που τον έπιασαν οι μολόπηρες της αγριότητας του εμφυλίου πολέμου. Εκτελέστηκε στο νεκροταφείο μαζί με τον Πριόβολο - Τσιακμάκ(η) και Γιάννη Δανιήλ (Λιούγκα) στα 1948, για πληροφοριοδότη του κυβερνητικού στρατού, αλλά και γιατί ο αδελφός του ήταν Ταγματάρχης του Ελλ. Στρατού.

Χαρατσής : Επώνυμο Κυριαζής. Είχε το σπίτι του στο δρόμο προς Παναγία αριστερά. Πρόγονός του ήταν εισπρακτορας φόρων (χαράτσι) στην τουρκοκρατία, απ' όπου του απόμεινε το παρωνόμι.

Εδώ μπαίνει τελεία, χωρίς να είναι το τέλος βέβαια, αλλά γιατί κάπου πρέπει να σταματήσουμε. Για ότι και όσους δεν αναφέρονται σ' αυτό το γραφτό, ας φροντίσουν άλλοι να το πράξουν. Πιστεύω ότι οι σελίδες της εφημερίδας του συλλόγου θα είναι πάντοτε ανοιχτές.

Σημείωση: Είναι αυτονόητο, ότι αυτή η απόπειρα καταγραφής των λειψάνων του λαϊκού μας πολιτισμού δεν ξεκίνησε μόνη της, ούτε βέβαια συνεχίστηκε αποκομμένη από τους φυσικούς της φορείς, όλους δηλ. όσους υπάρχουν ακόμη στη ζωή. Η ιδέα γεννήθηκε στα τελευταία χρόνια, εκεί πάνω στα χώματά μας, στις αραιές συναντήσεις μας –φτωχικό κατάλοιπο της αξεχώριστης συντροφιάς στα χρόνια της Κατοχής και στα αμέσως μετακατοχικά χρόνια– με τον Γιάννη Κουφό, και τον αλησμόνητο πνευματικό άνδρα του χωριού και της χώρας μας, που αγκάλιασε με το έργο του τις σελίδες της Νεοελληνικής μας Γραμματείας, λάμπρυνε και πλούτισε άμετρα με τον υψηλό του λόγο τον σύγχρονο φιλοσοφικό στοχασμό, Χρήστο Μαλεβίτη. Με το οξυμένο αισθητήριό του, εντοπίσαμε την ξεχωριστή πνευματική αξία που περικλείεται άφθονη τόσο στον τοπωνυμιακό μας περίγυρο, όσο και στο κάλλος των μύθων, στον λόγο του καθημερινού αγροτικού και ποιμενικού βίου, που είναι σαν να κρούεται η λύρα του Απόλλωνα.

Η παρακίνηση για την τελική εξοδό προς το τυπογραφείο ήρθε και από τον Θανάση Μαλιβίτη, που όχι σπάνια μετείχε σε παρόμοιες συζητήσεις.

ΕΠΙΒΑΛΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ

Στην, δικαιολογημένα, οργισμένη τηλεφωνική διαμαρτυρία του κ. Μάρα, 6/1/2000 για όσα περιλαμβάνονται στο λήμμα: Κελεπούρης Ευθύμιος Α. Αλεξίου, στο τεύχος 114 της "Κουκουβίστας" σχετικά με την ασθένεια και θεραπεία της Αικατερίνης Ευθ. Αλεξίου, δηλώνω ότι αυτά καταγράφηκαν με βάση την ανεξέλεγκτη υπέρπουσα διασπορά φημών, που αφορούν στην υγεία ορισμένων συγχωριανών μας, και δεν διασταυρώθηκαν από τον γράφοντα, όσο και όπως θα έπρεπε, κι έτσι περιέπεσε στην αναγραφή ανακριβών περιστατικών.

Η αλήθεια ως προς την Αικατερίνη συζ. Ευθ. Αλεξίου είναι ότι όταν αρρώστησε στο χωριό ήρθε στην Αθήνα, όπου νοσηλεύτηκε –και όχι βέβαια στη Σπιναλόγκα– θεραπεύτηκε, της χορηγήθηκε από το νοσοκομείο εξιτήριο, και επέστρεψε στο χωριό υγιής, όπως άλλωστε γράφεται εμφαντικά στο υπό επανόρθωση δημοσίευμα. Εκφράζω τη βαθιά μου λύπη, στο Δημήτριο, Κωνσταντία και Αλεξάνδρα, τέκνα του πρώτου εξαδέλφου μου Ευθ. Α. Αλεξίου, για όσα μη ανταποκρινόμενα στα πράγματα περιελήφθησαν στο προαναφερθέν δημοσίευμα.

Αθήνα 6/1/2000
Φοίβος Ταξιάρχης

Υ.Γ. Εκείνο που θα επιθυμούσα να σημειωθεί είναι: ότι δεν αποτελεί όνειδος, για κανέναν όποια αρρώστια κι αν επέρασε –γιατί δεν έγινε με τη δική του συνεργία– πολύ περισσότερο αν ο ασθενής είχε την ψυχική δύναμη και θέληση να την καταπολεμήσει κι να καταστεί πάλι υγιής, όπως στην περίπτωση της Αικατερίνης συζ. Ευθυμ. Αλεξίου.

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠ' ΑΓΓΕΛΗ

(απόσπασμα από το ανέκδοτο βιβλίο του "Ο ΤΡΥΠΟΦΡΑΧΤΗΣ"

Του Νίκου Ι. Δανιήλ

Κει κάτω στη ρεματιά, στο Μύλο του πατέρα μου, του μπάρμπα Γιάννη του Λιούγκα, είχαμε μπόλικες μηλιές και κερασιές. Είχαμε κι άλλα δέντρα, όπως κυδωνιές, βυσσινιές, τσαουσανιές και μπαρδακιές. Τα φρούτα δεν μας έλειπαν. Με τον αδερφό μου το Βασίλη, σαν βοσκάγαμε τις κατσικούλες μας, την Μόρφω και την Μούσχουρα, πότε κοντά στο γραφικό πέτρινο γιοφύρι στο Μύλο της Καραγιώργαινας, πότε στο Τομπρούκι, ή στην Κώστη και το Βουρλάμ', ανακαλύπταμε σε ξένα χωράφια τους πιο καλούς καρπούς που γεννοβόλαγε η ευλογημένη κουκουβιστιανή γη.

Τα κεράσια, μας άρεθαν πλιότερο. Και τα πετροκέρασα. Άμα τα πετυχαίναμε, τα "ταράζαμε". Σκαρφαλώναμε απάνω στο δέντρο σαν τις μαϊμούδες και τρώγαμε του σκασιού. Ας είχαν μέσα και "μπαρμπάδες". Συνήθως μας έπιανε κόψιμο και μας πήγαινε πιρπιρίνι.

Ακριβώς απάνω από το Μύλο μας ήταν το μεγάλο χωράφι του Μπαρμπ' Αγγελή. Πάντα περιποιημένο με περισσή φροντίδα. Ο καλός εκείνος γείτονας με το μειλίχιο ύφος και το χαμόγελο στα χείλια, ποτέ δεν είχε ανταλλάξει κακιά κουβέντα με τον πατέρα μου.

Τα κεράσια του μπαρμπ' Αγγελή, ήταν ο πιο μεγάλος πειρασμός για μας τα παιδιά. Ιδίως εκείνη η πετροκερασιά στον όχτο, πάνω απ' τη στράτα, φάτσα στο εικονοστάσι του Αη Γιώργη. Μέσα απ' τα καταπράσινα φύλλα της, πρόβαλαν όλο πρόκληση τα λαχταριστά, σκληρά, κιτρινοκόκκινα κεράσια.

Κάθε φορά που περνάγαμε από κει με τον Βασίλη, στεκόμασταν και τα τηράγαμε με ευλάβεια. Δίπλα μας στην παλιά εικόνα, στεκόταν ο Αη Γιώργης με υψωμένο απειλητικά το κοντάρι του.

Ο πατέρας μας, Θεός σχωρέσ' τον, τίμιος άνθρωπος, μας είχε κα-

ταστήσει προσεχτικούς.

– Τηράτε καλά, ορέ ζαγάρια, μη μάθω ποτέ πως πειράξατε ξένο πράμα, θα σας τσακίσω στο ξύλο! Καταλαβαρδούγκος;

– Ναι, πατέρα! είπαμε άτονα, με σκυφτά τα κουρεμένα μας κεφάλια.

– Δεν επιθυμώ να επανέλθω σ' αυτό. Προσέχτε καλά, κακομοίρηδες!

Κοιταχτήκαμε κλεφτά με τον Βασίλη και κουνήσαμε συγκαταβατικά τα κεφάλια μας.

– Πάει καλώς! είπε ο πατέρας.

Πέρασαν κάμποσες μέρες.

Ήταν αρχές καλοκαιριού. Το σωτήριο έτος 1946.

Εγώ οχτώ κι ο Βασίλης έντεκα χρονώ.

Ένα βράδυ, καθώς ο Ήλιος χαμήλωνε και κρυβόταν πίσω απ' το Κοτρώνι και το Ξεροβούνι, ο πατέρας πήρε το ανηφορικό στρατί για τον Απάνω Κόσμο, το χωριό, να ιδεί τους φίλους του τους συγχωριανούς, να μάθει κανα χαμπέρι, ν' αγοράσει ταμπάκο και να πιει κανα κρασί.

Η μάνα μας, η κυρά Παναγιού, μόλις είχε γυρίσει απ' το χωράφι μας στον Τροχό, όπου πήγε να μαγειρέψει λουβιά. Έκατσε να τα μαγειρέψει.

Ο Βασίλης κι εγώ δέσαμε τις γίδες στο υπόστεγο με το πριόνι του πατέρα κι ανεβήκαμε στο καναλάκι, που έπαιρνε το νερό απ' τ' αυλάκι και τό 'ριχνε στα βαένια του μύλου. Εκεί μας άρεθε να παίζουμε συχνά. Φτιάχναμε "φτερωτές" με πάφλο και τις βάζαμε στο καναλάκι να τις γυροφέρνει το νερό.

Εκείνο το βράδυ, είχαμε πάλι βουτήξει κρυφά μια πατάκα, απ' αυτές που φύλαγε η μάνα μας για φαί, την κόψαμε σε φέτες, με δοντάκια και φκιάσαμε πολλές "φτερωτές".

Αφού πλατσανίσσαμε για ώρα στα νερά, παίζοντας, άρχισε να σκοτιδιάζει. Το φεγγάρι, ψηλά, πάνω απ'

τη Σμίξη, φάνηκε χρυσοκίτρινο στο σύθαμπο.

Τότε ήρθε ένας δαίμονας και μπήκε στο κεφάλι του αδερφού μου.

Κι ο Βασίλης ακούστηκε να λέει:

– Τι λές μικρέ, είσαι;

– Δεν νογώω...

Εκείνος τήραξε κατά την πετροκερασιά.

– Όχι, είπα ξέψυχα. Σκιάζουμε.

– Τι σκιάζεσαι μωρέ, κοτζάμ άντρας!

– Τη λουρίδα του πατέρα, είπα. Σάμπως δεν την έχεις δοκιμάσει κι εσύ;

– Όμως μπορεί να γυρίσει και να μας πετύχει...

– Είσαι χέζας!

– Δεν είμαι!

Το'λεγα μα δεν το πίστευα.

– Εγώ φεύγω. Εσύ άμα θες, τράβα κάτω. Μόνο μην σε πετύχει ο Λιαράκης... Τι ήθελε να μου το πει αυτό; Τα ξωτικά με τρόμαζαν πολύ, καλύτερα να καθόμουνα παρέα με τον αδερφό μου.

– Καλά ρε συ... Έρχομαι κι εγώ.

Ο Βασίλης ανέβηκε δρομική σιαπάνω, αφήφησε τα βάτα του όχτου, σκαρφάλωσε στη μεγάλη πετροκερασιά κι άρχισε να καταβροχθίζει τα τραγανά κεράσια.

Του λόγου μου, στάθηκα από κάτω και στραβοτζιανιάστηκα να τηράω ψηλά, σαν τον σκύλο που περιμένει το κόκκαλο. Πέρα, κατά το πέτρινο γιοφύρι, γκάριζε ένας γαίδαρος.

Ο Βασίλης, τόβλεπα καθαρά και ξάστερα στο χρυσαφένιο φως του φεγγαριού, έτρωγε λαίμαργα. Τι διάολο, εμένα με ξέχασε;

– Νομ' κι εμένα ρε Βασίλη! είπα όλο το παράπονο, σκουπίζοντας τη μύξα με το μανίκι μου.

– Φύλα τσίλιες, άμα θες να σου ρίχνω. Και πούσαι; Ψιτ! σφύρα μου κλέφτικα άμα ιδείς τίποτα... Ξέρεις να σφυράς έτσι; Βάλε τα δάχτυλα

στο σώμα και φύσα...

– Ξέρω, ξέρω! Εσύ μ' έμαθες.

Μούρριξε τρία κεράσια, που τ' άρπαξα στον αέρα.

– Να, πάρε κι εσύ, για να πάψεις να χουγιάζεις!

Τάχωσα στο στόμα κι άρχισα να ματσιαλάω.

Κείνη τη στιγμή, απ' τη στροφή του χωριαφού, πάνω απ' τα πλατανάκια του δρόμου, ξεπρόβαλε με φούρια μια σκιά.

Εγώ, μόλις πήρα χαμπάρι τη σκιά, ξέχασα και το Λιαράκη, ξέχασα και να σφυρίξω κλέφτικα και γκρεμοτσακίστηκα στον όχτο, σαλτάροντας κατά το Μύλο. Πήγα και κρύφτηκα μέσα στις ιτιές κοντά στο καναλάκι. Απ' την τρομάρα μου κατάρπια και τα κουκούτσια. Παρατρίχα να πνιγώ.

Η σκιά –ο ίδιος ο μπάρμπ' Αγγελής– σίμωσε κάτω απ' την κερασιά. Ο Βασίλης, που κάτι είχε ψυλλιαστεί, προσπάθησε να στεριώσει το κανί του σ' ένα κλωνάρι για να κατέβει.

Τότε εκείνος του χούφτωσε το ποδάρι.

– Απ' έλα δω και σε τσάκωσα, παλιόπαιδο! είπε με ικανοποίηση.

Ο Βασίλης, καταντροπιασμένος, κατέβηκε και στάθηκε μπροστά του εξουθενωμένος.

Ο μπαρμπ' Αγγελής τον πρόσεξε τότε καλύτερα.

– Ρε Βασιλάκη, εσύ είσαι; έκανε έκπληκτος. Δεν μπορώ να το πιστέψω!

– Εγώ είμαι μπάρμπα, που να μην έσωνα.

– Τι λες ορέ! Πωπωπώ! Και κείνος που λάκισε σιακάτω, μη μου πεις πως ήταν ο Νικολάκης!

Δε σου λέω μπάρμπα...

Τα καταγάλανα μάτια του Βασίλη, μούσκεψαν! Ένας ακατάπιωτος κόμπος στάθηκε στο λαρύγγι του.

Καλά, γιατί το κάματε αυτόνο; Αφού κιράσια είχατε και θ' κά σας!

Ο Βασίλης δεν έκρινε. Τι να πει και τι να μολοήσει!

– Τι να σας κάμω τώρα; Αν το μάθε ο πατέρας σας...

– Είν' ανάγκη; τόλμησε να ψελλίσει ο αδερφός μου.

– Θα το σκεφτώ και θα πράξω ανάλογα. Αϊ, τώρα. Φεύγα κι εσύ. Κι άλλ' βουλά...

Δεν απόσωσε το λόγο του.

Ο Βασίλης, δεν καρτέρησε δεύτερη κουβέντα. Σαν το αγριοκάτσικο όρμησε τον κατήφορο. Μέσα από τις ιτιές πρόβαλα κι εγώ.

– Τι κάνουμε τώρα αδερφέ; ρώτησα κατουρημένος.

– Θα δούμε...

Η μάνα, ανύποπτη, μας ρώτησε:

– Που ήσασταν, μαρέ, τέτοια ώρα; Δεν χουρτάσατε μ' αυτές τις φτερωτές; Ντιπ δεν σας κόβ', σπ'ρί! Χαλάτε τ'ς πατάκες, που να μη σώσετε για πιδιά! Λάτε τώρα να ντερλικώσετε και μετά να πάτε να κοιταστείτε!

– Δεν πεινάω, μάνα! είπ' ο Βασίλης.

– Ούτε κι εγώ! συμπλήρωσα σαν το φερέφωνο.

– Νηστ' κά θα κ'μηθείτε, τρουμάρα σας!

– Έχουμε πονόκοιλο.

– Θα μαργώσατε ως φαίνεται. Που την αρπάξατε καλοκαιριάτικα; Αμ βέβαια, αφού ούλου πλατσανάτε μέσ' τα νιρά σαν τα γ'ρούνια!

Η μάνα έσφιξε τα χείλια της και γίναν μια γραμμή. Έτσι έκανε άμα ήταν αμήχανη.

– Έχου λουβιά, είπε κατόπι.

– Δε μας αρέθουν.

– Αύριου θα σας φκιάσου κιαπράκια! είπε ειρωνικά.

Χωθήκαμε γλήγορα στα στρωσίδια και σκεπαστήκαμε καλά - καλά.

Όπου νάταν, θάφτανε ο πατέρας. Δεν θέλαμε να μας βρει ξυπνητούς. Έτρεμε το φυλλοκάρδι μας.

Ο μπαρμπ' Αγγελής φόρτωσε τα πράματα στο γαϊδούρι του, καβαλίκεψε κι αυτός και μέσα στη νυχτιά, έστριψε απ' τ' Αποστόλη κι ανηφόρισε κατά το χωριό.

Κοντά στα Καλοθανασείκα, να σου μπροστά του κι ο πατέρας μας, ροβόλαγε στο Μύλο.

– Γειά σου μπάρμπα - Γιάννη! είπε και κράτησε το καπίστρι φωνάζοντας prrrr! στο γαϊδάρο.

– Γειά σου και σένα Αγγελή!

– Θέλω να σου ειπώ κάτι τις, είπε κομπιάζοντας εκείνος.

– Για καλό ή για κακό;

– Όπως το παρ'ς.

– Για λέγε...

– Θέλω όμως να μου υποσχεθείς κάτι. Πως δεν θα τα μαλλώ'εις.

– Ποιά;

– Τα πιδιά.

– Ποιά πιδιά; Τα δικά μου; Τι σούκαναν; Κρίνε μου!

Ο πατέρας άρχισε να φουντώνει.

– Να τα βρήκα απόψε από πάν' στις κερασιές... Στις κερασιές μου. Τρώγανε κεράσια.

– Κλέβανε θέλεις να πεις! Τα βρωμόπαιδα! Θα πάω να τα σταργάσω στο ξύλο!

– Όχι, να μην τα δείρεις! Δεν είναι δα και τίποτα σπουδαίο. Δυο κεράσια κόψανε. Δεν χρειάζεται να τα δείρεις. Εγώ στόπα για νάσαι ενήμερος.

– Τα παλιόπαιδα! Ξανάπε ο πατέρας εξαγριωμένος. Και τα είχα καταστήσει προσεκτικά!

– Μην κάνεις έτσι, αδερφέ! Δυο κεράσια μόνο κόψανε σου λέω.

– Δεν είναι η ποσότητα Αγγελή, που μετράει, η πράξη είναι!

– Έλα τώρα, δεν αξίζει τον κόπο. Μικρά παιδάκια είναι. Αν ήξερα πως θα θύμωνες τόσο, δεν θα στόλεγα καθόλου.

– Όχι, καλά έκανες και μου τό'πες! Ακούς εκεί, να με ρεζιλέψουν! θα τους κόψω τα ξεράδια τους, να μάθουν!

– Αν ακούσω πως τα μάλλωσες, μπάρμπα, θα στενοχωρηθεί.

– Μα να κλέβουν τα ξένα, όταν έχουν φορτώματα δικά τους;

– Τα ξένα, γλέπ'ς, είναι πιο γλυκά!

Ο πατέρας, αφού καληνύχτισε τον καλό του γείτονα, κίνησε πάλι για κάτω, βράζοντας.

Φτάνοντας στο Μύλο, μας βρήκε σκεπασμένους στο δωμάτιο καταή.

Εμείς, βαστώντας την ανάσα μας, ξαπλωτά αγάλματα, παρασταίναμε τους ψόφιους.

– Νωρίς - νωρίς κοιμήθηκαν απόψε τα βλαστάρια μας, Παναϊού!

τόν ακούσαμε να λέει.

– Και μάλιστα νηστ'κά! αποκρίθηκε η μάνα.

– Γιατί;

– Πόνανε η κοιλιά τ'ς, μούειπαν.

Και ο μπάρμπα Γιάννης, δυνατά και με σημασία:

Ταχιά, να μου το θυμηθείς, θα τους πονάνε και τα παιδιά! Θα τους λιανίσω!

Τα τσαούλια μας άρχισαν να κροταλίζουν αθέλητα, μπροστά στον σαφή υπαινισμό για το τί θα μας ξημέρωνε.

– Τό' μαθε κιόλα! ψιθύρισα πνιχτά στον αδερφό μου.

– Σκάσε, για να μην τις φάμε νυχτιάτικα! Κάνε μόκο!

Την άλλη μέρα αργήσαμε να σηκωθούμε. Ρολοί δεν είχαμε. Ο ήλιος όμως τρία μπόια ψηλά, έριχνε στα μούτρα μας τις καυτές αχτίνες του από τις χαραματιές της ξύλινης παλιόπορτας. Ο "Καλόγερος", ο άσπρος θηριώδης κόκκορας, που είχε φιλέψει κάποτε σε καιρούς δύσκολους ο μπάρμπα Κόλλιας τον πατέρα μου εκεί στα Τσιρωννέικα, φτεροκοπούσε κυνηγώντας τις κότες.

Με καρδιά σαν το μολύβι, σηκωθήκαμε. Νιφτήκαμε. Προτού προλάβουμε να πάμε στον απόπατο ή έστω στο ζουριό, μια δρασκειλιά απ' το ποτάμι που αργοκελάρυζε χωμένο στα πλατάνια, για την ανάγκη μας, ακούστηκε η αυστηρή φωνή του πατέρα μας:

– Για κοπιάστε εδώ σιμά μου, παλικαράκια μου!

Πήγαμε κοντά του τρέμοντας. Η ώρα της Κρίσεως είχε φτάσει.

– Έτσι μπράβο! είπε ο πατέρας.

Μας βουτηξε και τους δυο από τ' αφτιά. Μας τάστριψε και κόντευε να τα ξηλώσει.

– Βρε παλιτόμαρα! έσκουξε αγριωπός.

– Σιγά πατέρα, πονάω! είπα μ' αναφυλλητά.

– Το ξέρω πως πονάς Νικολάκη! Ξαργού το κάνω, για να πονάς!

Ο Βασίλης, πιο μεγάλος, δεν μιλούσε. Αλλά πονούσε σίγουρα κι αυτός το ίδιο με μένα.

– Ασφαλώς ξέρετε γιατί σας τραβάω τ' αφτιά. Έτσι δεν είναι;

– Το υποψιαζόμαστε.

– Δεν πέσατε όξω. Βρε χαμένα κορμιά, τι σας είπα εγώ; Δεν σας είπα να μην πειράζετε ποτέ ξένο πράμα; Ε; Ακολούθησε ένοχη σιωπή για λίγο.

– Μίλα Νικολάκη! Μίλα Βασίλη! Τ' αμίλητο νερό ήπιατε κι οι δυο;

– Ωχ, πατέρα, μη! είπα. Καρτέρα να στιγμή να σου ειπώ...

– Τι να μου ειπείς, ορέ ζωντόβολο;

– Δεν φταίω εγώ, πατέρα! Αυτός –κι έδειξα τον αδερφό μου– είχε την ιδέα να πάμε. Έτσι κάναμε την αποκοτιά.

Προσπαθούσα ν' αποσείσω τις ευθύνες μου.

– Παλιψεύτη! είπ' ο Βασίλης, το'θελες κι εσύ. Αν δεν τό'θελες, γιατί ήρθες;

– Επειδή ήταν νύχτα και σκιαζόμουν τ' άσπρο τραί, το Λιαράκη...

– Καλά τώρα! Δικαιολογίες αβέρτα.

– Εσύ τα φταις που με πονάνε τα κριτσίνια των αφτιών μου τώρα δα.

– Αμ, εμένα τον έρμο, τι με κάνουνε θαρρείς; Όμως φταις κι εσύ, παραδέξου το.

Ο πατέρας, χωρίς να χαλαρώσει το σφιγμένο, είπε τότε.

– Ξέρετε τι μου θυμίζεται εσείς οι δυο κατεργάρηδες;

– Τι; είπαμε μ' ένα στόμα.

– Τον τέντζερη και το τηγάνι. Μαλλώνανε, λέει, για το ποιός από τους δυο έχει τον λιγότερο μαύρο κώλο!

Κάτω από άλλες συνθήκες, ίσως και να είχαμε ξεστριφτεί απ' τα γέλια. Τώρα όμως είμασταν για κλάματα.

– Θα το ξανακάνετε, ορέ παλιοζαγάρια; ρώτησε ο μπάρμπα Γιάννης.

– Δεν νομίζω, βιάστηκε να ειπεί ο Βασίλης, που με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά του.

– Εσύ Νικολάκη;

Ξεροκατάπια. Τα ματάκια μου έτρεχαν βρύσες. Υπόφερα.

– Νούκου! Κούνησα πάνω κάτω το κεφάλι μου. Η μύξα έκανε ξανά την εμφάνισή της στο ρουθούνι μου. Το πάθαινα συχνά όταν έκλαιγα.

– Πάει καλώς! Εξηγηθήκαμε. Πρώτη και τελευταία φορά, κακομοίρικα. Μην τολμήσετε να με ρεζιλέψετε ξανά. Ο Γιάννης ο Λιούγκας δεν τα σηκώνει αυτά! και τώρα δρόμο! Γκρεμιστείτε από μπροστά μου.

Λέγοντας αυτά, μας λευτέρωσε τα κοκκινισμένα μας αφτιά. Δεν περιμέναμε να μας το ξαναειπεί. Τσακιστήκαμε να εξαφανιστούμε πέρα κατά τη σπηλιά στο ποτάμι, στου μπαρμπ' Άριστείδη το χωράφι.

Η μάνα, γυρνώντας απ' τ' αμπέλι μας στα Κούτσουρα, μας είδε να πιλαλάμε αλαφιασμένα στο ρέμα και ρώτησε τον πατέρα απορώντας:

– Γιατί τρέχ'νε τα πιδιά, Γιάνν'; Κούκ'νας τα τσίμπ'σε;

– Θίχτηκαν, Παναϊού.

– Τι θα ειπεί αυτόνο;

– Θα ειπεί πως έχουνε φιλότιμο. Ντράπηκαν και φοβήθηκαν συνάμα.

– Δεν ξέρω τι μ' λές!

– Άστο Παναϊού. Αυτά ξέρουν. Και αρκεί.

Αμ δέ, που αρκούσε!

Τα κεράσια του μπαρμπ' Αγγελή μπορεί να γλίτωσαν από μας. Είχαμε δώσει μια υπόσχεση στον πατέρα μας, να προστατεύουμε τα υπάρχοντα του καλού εκείνου γείτονα. Ο πόνος των τραβηγμένων αφτιών ξεχάστηκε γλήγορα. Άλλωστε, δεν είχαμε υπογράψει και κατένα συμβόλαιο. Του μπαρμπ' Αγγελή τα πετροκέρασα ήταν πια γραφτό να τα κοιτάμε και να μην τ' αγγιάζουμε. Όμως, εκεί σιαπάνω στα ψηλώματα, κοντά στο μύλο του Αλεξίου, στης Λούκαινας τα χωράφια, είχε επίσης κάτι κεράσια, άλλο πράμα!

Και κάτι ακόμα: Αγροφύλακας δεν ήταν όποιος κι όποιος. Ήταν ο αδερφός της μάνας μας, ο μπάρμπα Γιώργος ο Καρφής. Τι διάτανο... ❖

Τάμα και Αφορισμός

Του Φιδδίνου Τριανταφυλλίδη

Ήταν Αύγουστος του 1938. Οι αγροτικές δουλειές και ειδικότερα το πότισμα των χωραφιών βρίσκονταν στο ζενίθ. Στον ίσκιο της γέριχης μουριάς πάνω από του Τριλίγκα το σπίτι καθόμασταν τρία ή τέσσερα άτομα για να ρυθμίζουμε τη ροή του νερού προς όλες τις κατευθύνσεις χωρίς να αδικηθεί κανείς.

Μεταξύ μας βρισκόταν και ο Γιώργος Σήμος φρεσκοφερμένος τότε από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ο Σήμος ήταν κοσμογυρισμένος άνθρωπος με πλούσιες εμπειρίες από την Ελλάδα και την Αμερική όπου είχε εργασθεί για αρκετά χρόνια. Άνθρωπος αγαπητός και εγκάρδιος είχε το χάρισμα της αφήγησης και εξιστόρησης γεγονότων και επεισοδίων που σε καθήλωναν και χαιρόσουν να κάθεσαι να τον ακούς. Οι ιστορικές του αφηγήσεις είχαν πάντα και την κωμική τους πλευρά. Το γεγονός αυτό τον έκανε μοναδικό και αξεπέραστο. Η ιστορία που μας διηγήθηκε αυτήν την ημέρα κάτω από την μουριά έλαβε χώρα στην Κουκουβίστα στις αρχές του αιώνα μας γύρω στα 1905 και είναι η εξής:

Η πλειονότητα των κατοίκων του χωριού ασχολείτο με το επάγγελμα του κτηνοτρόφου. Η γεωργία ήταν σε δεύτερη μοίρα. Το χριστιανικό συναίσθημα των ανθρώπων ήταν πολύ μεγάλο. Όλοι οι εκκλησιαστικοί κανόνες, νηστείες, θεία μετάληψη, ευχές κ.λπ. ετηρούντο με πίστη και ευλάβεια. Μια όμως από τις 12 εντολές του Θεού το ου κλέψεις την είχαν διαγράψει και δεν εθεωρείτο καθόλου αμάρτημα για όποιον την παραβίαζε. Μάλλον ήταν κανόνας αδυναμίας για όποιον δεν έκλεβε. Η κλοπή επί

το πλείστον ήταν πάντα τα ζωντανά των κοπαδιών και των οικοσίων αιγοπροβάτων. Το δεκάχρονο αγόρι ενός κτηνοτρόφου του χωριού έπεσε βαριά άρρωστο. Τα ιατρικά μέσα της εποχής σχεδόν ανύπαρκτα. Όλες οι ελπίδες για την ίασή του στράφηκαν από τους γονείς του στον Αι Γιώργη, τον πολιούχο του χωριού. Εκτός από τις παρακλήσεις και τα ευχέλαια συνήθιζαν να τάζουν στον Άγιο από χρήματα μέχρι ζωντανά, εάν ο άρρωστος τους γινόταν καλά. Έτσι, και ο τσέλιγκας γονιός του άρρωστου αγοριού έταξε ένα νεογέννητο αρσενικό αρνί για την ίαση του παιδιού του στον Αι Γιώργη. Και ω του θαύματος το παιδί του γιατρεύτηκε και όλα πήγαν καλά με την υγεία του. Ο χρόνος περνούσε, το αρνί μεγάλωνε και το τάμα προς τον Άγιο ακόμη δεν είχε εκπληρωθεί από τον τσέλιγκα.

Όσο το αρνί μεγάλωνε έδειχνε ότι θα γινόταν ένας θαυμάσιος επιβήτορας για το κοπάδι του και δεν ήθελε να το χάσει. Το τάμα όμως προς τον Άγιο του τριβέλιζε το μυαλό και δεν τον άφηνε σε ησυχία.

Αιωρούμενος και αναποφάσιτος, ο χρόνος περνούσε και το μικρό αρνί ολοένα μεγάλωνε και ακολουθούσε το κοπάδι στη βοσκή. Ένα απροσδόκητο όμως γεγονός που συνέβη θόλωσε πιο πολύ το μυαλό του τσέλιγκα και το θεώρησε και σαν θεία κατάδικη για την καθυστέρηση του τάματος προς τον Άγιο. Μια ημέρα κάποιος έκλειψε το ταμένο αρνί από το κοπάδι καθώς βοσκούσε. Τάχασε ο άνθρωπος και μεγάλη στενοχώρια του ήρθε όχι μόνο γιατί του έκλεψαν το κριαράκι αλλά πώς θα ξέμπλεκε

τώρα με το τάμα στον Άγιο μετά την κλοπή του.

Εμπρός στην απελπισία του αποφάσισε να εξομολογηθεί στον παπά του χωριού και να του πει τί ακριβώς συνέβη με το τάμα και την κλοπή του αρνιού. Ο παπάς μετά την αναφορά του τσέλιγκα και μια και το αρνί ουσιαστικά ανήκε στον Άι Γιώργη και στην δική του εποπτεία δεν έμεινε με σταυρωμένα τα χέρια. Στο τέλος της λειτουργίας της Κυριακής πήρε τον λόγο και απευθυνόμενος προς το εκκλησιαζόμενο κοινό είπε με οργισμένη φωνή.

Αγαπητοί χωριανοί, όπως πολλοί από σας γνωρίζετε κάποιος συμπολίτης μας έκλεψε το αρνί του συγχωριανού μας (και ανέφερε το όνομα του τσέλιγκα) από το κοπάδι του που το είχε τάξει στον Άι Γιώργη γιατί του γιάτρεψε το άρρωστο παιδί του. Όποιος το έκανε αυτό πρέπει να ξέρει ότι έκλειψε τον Άγιο μας γιατί το αρνί του ανήκε, ήταν δικό του. Κάνω παράκληση στον κλέφτη εντός της ερχόμενης εβδομάδας να επιστρέψει το κλεμένο αρνί και να ζητήσει συγχώριο και μετάνοια για την πράξη του. Εάν δεν θελήσει να το επιστρέψει την επόμενη Κυριακή, όλοι μαζί εδώ θα του ψάλλουμε τον αφορισμό και ας πάει μετά ο κλέφτης να ξεμπερδέψει με τον Αι Γιώργη. Εμείς τον προειδοποιούμε. Ο εκκλησιαστικός αφορισμός ήταν βαριά ποινή για την εποχή και τους ανθρώπους της και ο φόβος των συνεπειών του αφορισμού πολύ διάχυτος στην κοινωνία της εποχής. Ακόμη και εκείνοι που έπραταν βαριά αμαρτήματα με φόβο και δέος αντιμετώπιζαν τον αφορισμό της εκκλησίας.

Η απειλή του παπά σαν στραπή διεδόθη σε όλο το χωρό

όπου σε κάποια στιγμή το νέο έφθασε και στα αυτιά του κλέφτη. Ο κλέφτης το αρνί δεν τον είχε σφάξει αλλά το είχε πουλήσει για επιβήτορα σε έναν τσοπάνη στο χωριό Γαρδικάκι. Τρομαγμένος από την απειλή του αφορισμού από τον παπά διανυχτός έτρεξε στο Γαρδικάκι βρήκε τον αγοραστή και για να τον πείσει να το επιστρέψει του είπε και ένα ψέμα, ότι ο αφορισμός θα γινόταν και για τους δυο εάν μέχρι την Κυριακή δεν επιστρεφόταν το αρνί στον ιδιοκτήτη του που δεν ήταν άλλος από τον Άη Γιώργη.

Έντρομος από την εξέλιξη που πήραν τα πράγματα ο Γαρδικιώτης τσοπάνος αφού πήρε πίσω τα χρήματά του έδωσε το αρνί για να επιστραφεί στον κατοχό του. Ο κλέφτης νύχτα μετέφερε το αρνί στο χωριό και μες στο βαθύ σκοτάδι πήγε και τόδεσε στην εξώπορτα της εκκλησίας του ΑηΓιώργη. Στο κέρατό του κρέμασε μια κόλλα χαρτί που έγραφε τα παρακάτω λόγια. ΑηΓιώργη μου να με συμπαθάς δεν ήξερα ότι ήταν δικό σου το αρνί, στο επιστρέφω και η αμαρτία δεν πιάνετε.

Το γεγονός μαθεύτηκε στο χωριό και όλοι προσπαθούσαν να επισημάνουν τον χριστιανό κλέφτη. Ο παππάς την Κυριακή στην εκκλησία ξαναμίλησε για την μετανοια του κλέφτη και τελειώνοντας είπε: βρε χωριανοί είπαμε να αλληλοκλεβόμαστε αλλά να κλέβουμε και τον Άγιο είναι μεγάλο αμάρτημα. Το εκκλησιαζόμενο κοινό συμφώνησε μετα λόγια του ιερέα. Η κλεψιά δεν είναι αμαρτία αρκεί να μην γίνεται στον Άγιο.

Αυτά έφη ο Γιώργος Σίμος, πριν από 53 χρόνια.

...από την Χλωρίδα του Χωριού μας

ΣΑΛΑΤΑ ΡΟΚΑ

Για όλους εμάς που έχουμε καταφύγιο το χωριό για ανάπαυση και για διακοπές το Πάσχα και το καλοκαίρι, οι μήνες που ακολουθούν (Απρίλιος, Μάιος) είναι πολύ σημαντικοί για να τρέχουμε στην Καλοσκοπή και εκεί που πια δεν καλλιεργούμε χωράφια με μεγάλες εκτάσεις, συγκεντρώνουμε το ενδιαφέρον μας στην περιποίηση των κήπων μας.

Σ' αυτούς φυτεύουμε λίγα από τα παραδοσιακά μας προϊόντα (πατάτες, φασόλια, καθώς και σαλάτες, μαρούλια, κρεμμυδάκια, ντομάτες κ.λπ.).

Δεν προσέξαμε όμως ότι η ηλιόλουστοι κήποι μας με τα άφθονα νερά που ποτίζονται ευδοκμεί ένα μεσογειακό σαλατικό με πολλούς φανατικούς φίλους που το λένε ρόκα και το θεωρούν από τα πιο νόστιμα και χρήσιμα σαλατικά. Η χρησιμοποίηση της ρόκας έχει γενικευθεί σε ολόκληρο τον κόσμο και με αυτή φτιάχνουν ωραίες, εύκολες και γευστικές σαλάτες σε συνδυασμό με ντομάτα ή μαρούλι και φρέσκο κρεμμυδάκι.

Η ρόκα καλλιεργείται πολύ εύκολα με σπόρους ακόμα και σε μικρούς χώρους ή γλάστρες.

ΡΙΓΑΝΗ – ΤΣΑΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Αρκετοί ακόμη χωριανοί μας περπατούν στις πλαγιές και τα χωράφια και μαζεύουν τη ρίγανη, το αρωματικό αυτό φυτό χαρακτηριστικό της χλωρίδας του χωριού μας ή ανεβαίνουν σε υψόμετρο πάνω από 1000 μέτρα στην οροσειρά της Γκιώνας και μαζεύουν το αγαπημένο του Έλληνα, το δημοφιλές ρόφημα με τα λευκά λουλούδια, τσάι του βουνού. Τα κάνουν δεματάκια και τα προσφέρουν ως δώρο σε συγγενείς και φίλους ή τα πουλούν στην αγορά της Αμφισσας.

Ευτυχώς που υπάρχουν και αυτοί και τους βλέπουν τα νέα παιδιά και πληροφορούνται ότι τα αρωματικά αυτά φυτά βγαίνουν από τη γη και δεν είναι βιομηχανοποιημένα προϊόντα σε σακουλάκια της μίας χρήσης ή σε μπουκάλια.

Πάσχα στην Κουκουβίστα

Για όσους επιθυμούν να αναζητήσουν στην Κουκουβίστα το πνεύμα της Πασχαλινής γιορτής, την ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα και την παραδοσιακή ζωή του χωριού, τους πληροφορούμε ότι:

Ο ιερέας **Παναγ. Φατούρος**, από τη Λαμία (ο οποίος διακονεί δύο χωριά Καλοσκοπή και Καστριώτισσα) θα λειτουργήσει τις άγιες ημέρες με το ακόλουθο πρόγραμμα:

Μ. Τετάρτη: Απόγευμα Ευχέλαιο

Μ. Πέμπτη: Πρωί κανονική λειτουργία όπου μπορούν να μεταλάβουν όσοι επιθυμούν.

Μ. Παρασκευή: Επιτάφιος

Μ. Σάββατο: Ανάσταση, ώρα 12:00

Τη Λαμπροδευτέρα κανονική λειτουργία το πρωί και μετά το εκκλησίασμα τσούγκρισμα αβγών.

Τα καταστήματα του χωριού θα λειτουργούν κανονικά και η προμήθεια αρνιών είναι εξασφαλισμένη.

Το τοπικό μας συμβούλιο μερίμνησε για την καθαριότητα και καλή εμφάνιση του χωριού.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Άγιος ή Ήρωας ο Αθανάσιος Διάκος;

Στην εφημερίδα τα Νέα της Ρούμελης αριθμ. φύλλου 309 Ιουνίου 1999 και στην πρώτη σελίδα διαβάζουμε:

Ενδιαφέρον και διχογνωμία έχει προκαλέσει στους τοπικούς φορείς της Λαμίας η πρόταση ιδιώτη, για αγιοποίηση του Αθανάσιου Διάκου....

Ο δήμαρχος της πόλης κ. Γ. Κοτρωνιάς, δήλωσε ότι προτιμά τον Αθανάσιο Διάκο ως ήρωα παρά ως Άγιο. Αντίθετα ο Μητροπολίτης Φθιώτιδας κ. Νικόλαος ανακοίνωσε ότι θα συντάξει επιτροπή, για να εξετασθεί η περίπτωση και να σχηματισθεί φακέλος για την αγιοποίηση.

Πάντως, οι Συνοδικοί Πατέρες διευκρίνησαν ότι μόνο μετά από πρόταση του τοπικού Μητροπολίτη και όχι ιδιώτη μπορεί να εξετασθεί το ενδεχόμενο αγιοποίησης του Αθανασίου Διάκου. Ίδωμεν.....

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΠΡΙΟΒΟΛΟΣ

Το παραδοσιακό επάγγελμα των παιδιών που εγκατέλειπαν το χωριό ήταν του πλανόδιου γαλατά. Ο Γιώργος Ν. Πριόβολος (Κονγιούφρας) πήρε άλλο δρόμο. Ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως πλανόδιος πωλητής των παγωτών "Ολύμπος" στη Θεσσαλονίκη. Τα όνειρά του όμως δεν έμειναν εκεί. Αναζητήσε διεξοδο σε άλλα επαγγέλματα και εξελίχθηκε σε επιτυχημένο επαγγελματία.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

	ΔΡΧ.
2198 Κόλια Βούλα του Γεωργίου στη μνήμη του συζύγου της Γεωργίου Π. Κόλια	20.000
2199 Χρυσίνος Βασίλης & Μήνα (Μαραθών) στη μνήμη Γεωργ. Π. Κόλια	10.000
2200 Σφαρνά Ευφροσύνη (Μαραθών) στη μνήμη Γεωργίου Π. Κόλια	5.000
2201 Κόλια - Χατζηανδρέου Στεφάνια στη μνήμη του πατέρα της Γεωργίου Π. Κόλια	10.000
2202 Κομνάκος Αλέξης	2.500
2203 Κωστούρου Ντίνα (Αλεξ/πολη) στη μνήμη του συζύγου της Ιωάννη	3.500
2205 Τούμπας Ευθύμιος Νικ.	5.000
2207 Κολλύρης Γεώργιος του Νικ.	2.500
2209 Μοσχονάς Σπύρος	2.500
2210 Αντωνίου - Δελαπόρτα Έλλη	5.000
2211 Αντωνίου - Ευγενίδου Φωτούλα	5.000
2214 Τούμπα Βασιλική του Κωστ/νου στη μνήμη του συζύγου της Κων/νου Ευαγ. Τούμπα	10.000
2215 Κουτσουβέλης Πέτρος	20.000
2217 Λιάκος Κωνσταντίνος στη μνήμη των γονέων του	5.000
2218 Οικ. Λιάκου Κωνσταντίνου στη μνήμη του αδελφού τους Γεωργίου Καβούδη για την εκκλησία	10.000
2219 Μαλιβίτσης Νίκος (Ρόδος)	3.000
2220 Χασιακού Φρόσω του Γεωργίου	10.000
2221 Κροντηρά Φιφή	5.000
2222 Ματθαίου Παναγιού του Γ.	5.000
2223 Μώρης Κωνσταντίνος	5.000
2224 Ματθαίου Ευάγγελος του Αλεξ.	2.000
2226 Βισταξάκη Ίλια στη μνήμη των γονέων της	30.000
2227 Καρόγιαννη Άννα (Καναδάς)	8.083
2228 Ραπτόπουλος Γιώργος του Θεμ.	5.000
2229 Ραπτόπουλος Δήμος του Θεμ.	5.000
2230 Κυριαζή Πηνελόπη	3.000
2231 Ραπτοπούλου - Τσουνάκα Κοτίνα	3.000
2232 Κόλλια Μαρίτσα του Γεωργίου στη μνήμη Κούλας Ματσανιώτη	10.000
2233 Οικ. Σπύρου & Μαρίας Μπουρτζάλα για ενίσχυση του γραφείου	10.000
2235 Βλάχος Νικόλαος του Φ. (Παρόριον)	5.000
2236 Οικογ. Γρηγορόπουλου Βασίλη	10.000
2239 Σιαφάκα Ελένη στη μνήμη του Νικολάου Ευθ. Πριοβόλου	25.000
2240 Πλατανιά - Τούμπα Αλεξάνδρα (Πολίχνη)	5.000
2241 Τούμπας Παναγιώτης του Γεωργ.	5.000
2242 Κολλύρης Ευθύμιος του Νικ.	25.000
2243 Κολλύρης Νίκος του Ιωάνν.	10.000
2244 Λευκαδίτου Ελένη του Γεωργ. στη μνήμη του συζύγου της	5.000
2245 Μαντζιού Γεωργία του Ιωάνν.	5.000
2246 Ράπτης Νικόλαος	3.000
2247 Μαλεβίτση Μαριάννα του Αθαν.	10.000
2248 Ράπτης Ευστάθιος	5.000
2249 Ράπτη Αικατερίνη	5.000
2250 Σίμος Αλέξανδρος του Αγγελή	5.000
2251 Κουφός Δημήτριος	2.500
2252 Κουφός Κωνσταντίνος του Δημ.	2.500
2253 Ματθαίου Ευθύμιος του Χαρ.	10.000

	ΔΡΧ.
2254 Αποστολόπουλος Ιωάννης του Γεωργ.	10.000
2255 Λευκαδίτης Ιωάννης του Γεωργ.	2.000
2256 Χαμηλός Νικόλαος του Βασ.	5.000
2257 Βλάχος Παναγιώτης του Κωνστ. στη μνήμη της κόρης του Κατίνας	10.000
2258 Καραγιάννης Νίκος	5.000
2259 Κάλλης Βασίλειος του Ιωάνν.	10.000
2260 Αυγερινός Νικόλαος του Χαρ.	5.000
2261 Ράπτης Δημήτριος του Ευστ.	7.500
2262 Ράπτης Ιωάννης του Ευστ.	7.500
2263 Σκεπετάρη Τασία του Παν.	7.500
2264 Χαβελέ Μαρία του Παν.	7.500
2265 Σταυρόπουλος Κων/νος	5.000
2266 Κόλλης Δημήτριος του Νικ.	5.000
2267 Παπαγεωργίου Δημήτριος του Παναγ.	5.000
2268 Ποδάρας Τριαντάφυλλος Δημ.	10.000
2269 Κωστούρος Χαράλαμπος του Νικ.	5.000
2270 Κωστούρος Παναγιώτης του Χαρ.	5.000
2271 Χριστοδούλου Παναγιώτης του Γεωργ.	5.000
2272 Γιαννόπουλος Πάκης	10.000
2273 Αντωνίου Νικόλαος του Κων.	10.000
2274 Παπανδρέου Αριστείδης & Λένα	5.000
2275 Ραπτόπουλος Αθανάσιος	5.000
2276 Γεωργίου Ιωάννης του Νικ.	5.000
2277 Γεωργίου Νικόλαος του Νάκου	5.000
2278 Τριανταφύλλου Ευθύμιος του Ανδρ.	5.000
2279 Ραπτόπουλος Ιωάννης του Χαχ.	15.000
2280 Κατσούρη - Ραπτοπούλου Αναστασία	5.000
2281 Ραπτόπουλος Ζαχαρίας του Ιωάνν.	10.000
2282 Λιαροπούλου Μαρία (Μεμένιου)	2.000
2283 Βλάχος Ιωάννης του Κων/νου	1.000
2284 Μεμένιου Κωνσταντίνα του Ιωάννη	2.000
2285 Ραπτοπούλου Κατίνα του Αθ.	2.000
2286 Δανιήλ Νικόλαος του Γεωργίου	10.000
2287 Γιακουμηνάκης Κωνσταντίνος & Ντίνα (Η.Π.Α.) στη μνήμη των γονέων του & πεθερού του Χριστίδη Χαρ. (Καμπέτσου)	50.000
2288 Χριστίδου Παναγιώτα & Δημήτριος (Η.Π.Α.) στη μνήμη της μητέρας της	31.000
2289 Χριστίδου Παναγιώτα (Η.Π.Α.) στη μνήμη του συζύγου της Χαράλαμπου & γαμπρού της Παναγ. Σπέντζου	5.000
2290 Σπέντζου Άννα στη μνήμη του συζύγου της Παναγιώτη	5.000
2291 Ευσταθίου Δημήτριος	15.000
2292 Τσιρώνη Ανθούλα του Στεργίου	5.000
2293 Στρατούλη - Τσιρώνη Ιωάννα	3.000
2294 Στρατούλη - Τσιρώνη Ιωάννα & Ελευθερίας στη μνήμη των γονέων Στεργίου & Ευθυμίας	7.000
2295 Λευκαδίτης Γρηγόριος του Αριστείδη	10.000
2296 Μαλεβίτσης Παναγιώτης του Ιωάννη	5.000
2297 Χριστοδούλου Νικόλαος του Παναγ. στη μνήμη της συζύγου του	10.000
2298 Χριστοδούλου Νικόλαος στη μνήμη των γονέων του Παναγιώτη & Μαρίας	5.000
2299 Κωστούρος Αθανάσιος του Αγγελή	5.000
2300 Χριστοδούλου Λεωνίδα του Νικ.	5.000

	ΔΡΧ.
2301 Χριστοδούλου Παναγιώτης του Νικ.	5.000
2302 Κόλλια Ι. Πίτσα στη μνήμη συζύγου της & γιού της ..	5.000
2303 Κολλύρη Αθανασία του Παναγ.	5.000
2304 Τσίγα Παρασκευή στη μνήμη του συζύγου της	5.000
2305 Τριανταφύλλου Φίλιππας	5.000
2306 Τούμπας Γεώργιος του Αθαν.	1.500
2307 Ακτίδη Μαρία	2.500
2308 Κόλλια Κωνσταντίνα	5.000
2309 Σταματούκου Βασιλική	5.000
2310 Λευκαδίτης Παναγιώτης του Γεωργίου	10.000
2311 Αυγερινού Αθανασία του Γεωργ.	3.000
2312 Σφετσιώρης Χαράλαμπος Κωνστ.	2.000
2313 Μαντζιός Αθανάσιος του Γεωργ.	5.000
2314 Μώρης Παναγιώτης Νικολ. στη μνήμη του πατέρα του	5.000
2315 Μώρη Αργυρώ στη μνήμη γονέων και συζύγου	5.000
2316 Μαντζιός Γεώργιος του Αθ.	5.000
2317 Βασιλείου Ιωάννης του Νικ. στη μνήμη των γονέων του	10.000
2318 Χαμηλός Ευθύμιος του Ιωάνν.	5.000
2319 Χαμηλός Απόστολος του Ιωάν.	10.000
2320 Λίτσου - Λιάμπου Βασιλική στη μνήμη των θείων της Γεωργίου & Παναγιώτη Παπαταξιάρχου	10.000
2321 Κυρίτση Γιούλα στη μνήμη της κόρης της Μάγδας ..	5.000
2322 Πολίτης Μιχαήλ του Αντωνίου	5.000
2323 Νισυραίου - Κόλλια Νίτσα	5.000
2324 Μώρης Λουκάς του Νικολ.	10.000
2325 Αχλαδάς Ζήσης του Λάμπρου	5.000
2326 Ράπτης Αναστάσιος του Ιωαν.	3.000
2327 Μπεθάνη Μαρία του Δημ. στη μνήμη του πατέρα της Τάσου Αυγερινού & συζύγου της Δημητρίου	6.000
2328 Καλοβυρνάς Νίκος του Αναστ.	5.000
2329 Βοταλίδης Παναγιώτης	5.000
2330 Μώρης Νικόλαος του Παναγ.	2.500
2331 Μώρη Αφροδίτη του Νικ.	2.500
2332 Μαντά - Κολλύρη Ζωή στη μνήμη γονέων & αδελφού	2.000
2333 Μαντάς Σπύρος του Γεωργ. στη μνήμη του θείου του Βασίλη Κολλύρη	2.000
2334 Δανιήλ Ιωάννης του Μαργαρίτη	2.000
2335 Δανιήλ Μαργαρίτης του Ιωάν.	2.000
2336 Τούμπα Μαίρη του Εθυμίου	10.000
2337 Αναγνώστου Ανδρέας	5.000
2338 Τούμπας Λουκάς του Ευθυμ.	10.000
2339 Λουκοπούλου - Τσόχλα Παρασκευή στη μνήμη των αδελφών της Ιωάννης & Μιλτιάδη	5.000
2340 Τσιρώνης Ευάγγελος του Δημ.	10.000
2341 Τσιρώνης Δημήτριος του Ευαγγ.	5.000
2342 Τσιρώνης Βασίλειος του Ευαγγ. (ΗΠΑ)	10.000
2343 Τσιρώνης Βασίλειος του Ευαγγ. στη μνήμη των αδελφών Γ. Κόλλια (Δημητρίου, Ιωάννης & Τάκη) ..	5.000
2344 Τσιρώνης Βασίλειος του Δημ.	5.000
2345 Σιαφάκα Ελένη	5.000
2346 Τούμπας Κώστας του Σπύρου	5.000
2347 Λίτσος Γεώργιος του Κων.	5.000
2348 Τσιριμώνας Κων.	5.000
2349 Χαμηλός Βασίλειος του Παναγ.	10.000
2350 Λευκαδίτης Χρήστος στη μνήμη των γονέων του ..	10.000
2351 Γιάτσος Λάμπρος του Γεωργίου	10.000
2352 Αντωνίου Νικόλαος του Δημ.	5.000
2353 Τσίγας Ευάγγελος του Ευθυμ.	5.000
2354 Κωστούρος Γεώργιος του Χαράλ.	5.000
2355 Μπαράκος - Γεωργίου Νικόλαος	10.000

	ΔΡΧ.
2356 Φήκα Ελένη του Νικ. (Θεσ/νίκη) .	5.000
2357 Φήκα Σαρίδη Βασιλική (Θεσ/νίκη) .	10.000
2358 Καλαντζή Ελένη (Θεσ/νίκη) .	5.000
2359 Τούμπας Κων/νος του Ιωάνν. στη μνήμη του γαμπρού του Παπανικολάου Θεοχάρη .	10.000
2360 Παπανικολάου Χρυσούλα του Θεοχάρη .	5.000
2361 Παπανικολάου Γιάννης & Παναγιώτης του Θεοχ. .	5.000
2362 Κυρίτσης Δημήτριος του Νικ. .	5.000
2363 Εφορος Γεώργιος του Κων/νου .	5.000
2364 Μώρης Γεώργιος του Νικ. .	2.500
2365 Κυρίτσης Παναγιώτης του Νικ. .	5.000
2366 Κυρίτση - Παλασάντζα Βαία .	5.000
2367 Κυρίτση - Παπαβασιλείου Νικολέτα .	5.000
2368 Κυρίτση - Τσόγκα Αναστασία (Κρήτη) .	5.000
2369 Κυρίτση - Κιορπέ Ιωάννα .	5.000
2370 Κυρίτσης Νικόλαος του Παναγ. (Θεσ/νίκη) .	5.000
2371 Τσιαμπάος Ιωάννης του Παναγ. .	10.000
2372 Αλεξίου Φιλίτσα .	10.000
2373 Αλεξίου Βίκη του Δήμου .	5.000
2374 Σκούφος Παναγιώτης .	5.000
2375 Τσούτσουρας Ανδρέας του Γεωργίου .	5.000
2376 Τσούτσουρα Χρυσούλα του Γεωργίου .	3.000
2377 Κατσανιώτης Γεώργιος του Κων. .	5.000
2378 Κατσανιώτης Νικόλαος του Κων. .	5.000
2379 Κυριαζής Αθανάσιος του Κων. .	5.000
2380 Κολλύρη Αγγελική του Παναγ. .	5.000
2381 Ραπτοπούλου - Τσιαμπά Μαρία .	5.000
2382 Βλάχου - Νταλίπη Αθηνά .	5.000
2383 Βασιλείου Βασίλης του Γεωργ. .	4.000
2384 Τούμπας Νικόλαος του Ιωάν. .	5.000
2385 Κόλλιας Ταξιάρχης του Γεωργ. .	5.000
2386 Κωτσάκης Αθανάσιος του Κωνστ. .	5.000
2387 Δανιήλ - Κομνάκου Ρούλα .	5.000
2388 Κωστούρος Ιωάννης του Νικ. .	3.000
2389 Κωστούρος Νικόλαος του Ιωαν. .	2.000
2390 Κωστούρου Μάγια του Ιωαν. (Καναδάς) .	2.000
2391 Κόλλια - Μούκα Μήνη στη μνήμη των γονέων της Δήμου & Γεωργίας .	10.000
2392 Αχλαδάς Λάμπρος του Ζήση .	5.000
2393 Αχλαδά Κων/να του Λάμπρου .	5.000
2394 Δανιήλ Θεοδοσία του Γεωργίου .	5.000
2395 Κόλλια - Δερμιτζάκη Αθηνά .	5.000
2396 Αυγερινός Βασίλειος του Χαρ. .	5.000
2397 Πριόβολος Γεώργιος του Νικ. .	5.000
2398 Ζούγρος Νικηφόρος του Παναγ. .	5.000
2399 Τσόχλα - Παπαδοπούλου Γιώτα .	5.000
2400 Τσόχλα - Ενισλίδου Γεωργία .	5.000
2401 Ματθαίου Κώστας Χαρ. .	5.000
2402 Παπαδόπουλος Μιχάλης Μενε. .	10.000
2403 Τούμπα Μαργαρίτα του Κων. .	10.000
2404 Κόλλια Ευσταθία του Δημ. .	5.000
2405 Κόλλιας Νικόλαος του Δημ. .	5.000
2406 Τράπαλη Αθηνά του Αλεξ. .	5.000
2407 Γώγου - Κουφού Όλγα .	3.000
2408 Μαλιβίτσης Ιωάννης του Γεωργίου .	10.000
2409 Βλάχος Νικόλαος του Ιωάννου .	3.000
2410 Βλάχος Ιωάννης του Νικ. .	10.000
2411 Αυγερινός Ιωάννης του Χαρ. .	10.000
2412 Αυγερινού Κυριακή του Ιωάν. .	10.000
2413 Τούμπας Κων/νος του Γεωργ. .	3.000

	<u>ΔΡΧ.</u>
2414 Κόλλιας Κων/νος του Νικ.	3.000
2415 Ματθαίου Παναγιώτα	3.000
2416 Κολλύρης Νικόλαος του Γεωργ.	2.000
2417 Κουφού Χρυσούλα του Γεωργ. στη μνήμη του συζύγου της	7.000
2418 Νισυραίος Γεώργιος του Χρήστου	10.000
2419 Κουφός Άγγελος του Γεωργ.	5.000
2420 Κουφός Λεωνίδας του Γεωργ.	5.000
2421 Αλεξόπουλος Βασίλειος του Γεωργίου	5.000
2422 Γιάτσου Μάγδα του Λάμπρου	5.000
2423 Μπουκουβάλα - Μπάνου Ευθυμία στη μνήμη γονέων, συζύγου & αδελφού	5.000
2424 Λευκαδίτου - Ξαφάκου Μαρία	5.000
2425 Μώρη - Σερέτη Γιώτα	5.000
2426 Τούμπα Βασιλική Κων/νου	5.000
2427 Γκούρας Δημήτριος του Στεφ.	5.000
2428 Κολλύρης Ιωάννης του Γεωργ.	5.000
2429 Δανιήλ Γεώργιος του Νικ.	5.000
2430 Κουφού Χρυσούλα στη μνήμη των γονέων της	2.000
2431 Λευκαδίτης Ιωάννης του Θεοφ.	5.000
2432 Χριστοπούλου Σταυρούλα του Παναγ.	5.000
2433 Χριστόπουλος Νίκος του Παναγ.	5.000
2434 Μοσχονησιώτης Ιωάννης	2.000
2435 Τούμπα Αλεξάνδρα του Αθ.	10.000
2436 Αντωνίου Μαρία του Δημ.	5.000
2437 Γρηγοροπούλου Ιωάννα του Βασ.	2.000
2438 Παπαταξιάρχου Αικατερίνη του Παναγ. στη μνήμη του πατέρα της Παναγιώτη για την εκκλησία Παναγία	50.000
2440 Παπανικολάου Παναγιώτης (Λειβαδιά)	10.000
2441 Τριανταφύλλης Κων. για κοινωνικούς σκοπούς του συλλόγου μας	50.000
2442 Αχλαδάς Φραντζέσκος Δημ. στη μνήμη του πατέρα του	7.500
2443 Αχλαδάς Λάμπρος του Ιωάνν. στη μνήμη του πατέρα του	2.500
2444 Χαλαλάμπους Γεώργιος Ευθ.	2.500
2445 Χαλαλάμπους Οδυσσεάς Ευθ.	2.500
2446 Δανιήλ Νικ. Δημ.	7.500
2447 Δανιήλ Βασίλειος Δημ.	2.500
2448 Μώρης Ευθύμιος του Παναγ.	2.000
2449 Χαμηλός Κων/νος του Ιωάν. στη μνήμη του αδελφού του Αλέκου	5.000
2450 Αχλαδά Βασιλική του Ευθ. στη μνήμη των γονέων της	2.500
2452 Κώστας & Ελένη Θεοχάρη στη μνήμη Γεωργίου Θεοχάρη	10.000
2453 Πριόβολου - Καζαντινού Σοφία	5.000
2454 Πριόβολος Νικόλαος του Λουκά	5.000
2456 Ορφανίδου Πένυ (κόρης Μαρίας Μαργαρίταινας)	30.000
2457 Βασιλοπούλου Σούλα στη μνήμη των γονέων της	5.000
2458 Τσόχλας Κων/νος του Δημ.	5.000
2459 Τσόχλα Αικατερίνη του Δημ.	2.000
2460 Τσόχλα - Γρατσία Παναγιώτα στη μνήμη των παππούδων της Λεωνίδα & Κων/νας	5.000
2461 Κωστούρου Μαρία του Χρ. στη μνήμη του συζύγου της	2.000
2462 Μαλιβίτης Ιωάννης του Νικ.	2.000
2463 Αφέντης Ανδρέας στη μνήμη της συζύγου του Παρασκευής Σφετσώρη - Αφέντη	5.000
2464 Μουστάκας Κώστας	5.000
2465 Αλεξίου Άγγελος (Λαμία)	10.000
2467 Κατσανιώτη - Καλογερά Τζένη	10.000

	<u>ΔΡΧ.</u>
2468 Μαμούρης Γεώργιος στη μνήμη του παππού του Περικλή και της γιαγιάς του Αικατερίνης Δανιήλ	10.000
2469 Μαμούρης Γεώργιος	2.000
2470 Γληγόρη - Τούμπα Μαίρη	15.000
2471 Λίτσος Γεώργιος του Ηλία (Θεσ/νίκη) στη μνήμη του πατέρα του	5.000
2472 Ζησίμου Κατίνα (Δαύλεια)	2.000
2473 Τομαράς Φώτης (Βόλος)	5.000
2474 Λευκαδίτης Ιωάννης του Ευθ.	10.000
2475 Λευκαδίτης Ευθύμιος του Ιωαν. (Θεσ/νίκη)	5.000
2776 Παπακώστα - Πατέλη Φοίβη	30.000
2777 Γκαβολίνης Ευθύμιος του Ιω. (Θεσ/νίκη)	5.000
2478 Γκαβολίνος Γεώργιος του Ιω. (Θεσ/νίκη)	5.000
2479 Οικογ. Μοσχονησιώτη Ιωάννη στη μνήμη Παναγιούς Χρηστίδη αντί στεφάνου	10.000
2480 Οικογ. Τριανταφύλλου Ηλία στη μνήμη Παναγιούς Χρηστίδη αντί στεφάνου	5.000
2481 Οικογ. Τριανταφύλλου Ευθυμίου στη μνήμη Παναγιούς Χρηστίδη αντί στεφάνου	5.000
2482 Οικογ. Λιάκου Κων/νου στη μνήμη Παναγιούς Χρηστίδη αντί στεφάνου	5.000
2483 Μιμίνης Ελευθέριος	10.000
2484 Κουφός Λεωνίδας του Γ.	5.000
2485 Κάλλης Αρτέμης (Καλοσκοπή)	5.000
2486 Τσόχλας Δημήτριος	5.000
2487 Αλεξίου Αθανάσιος (Καλοσκοπή)	2.500
2488 Δήμου Παναγιώτα, συζ. Γεωργίου	2.000
2489 Κατσανιώτης Γιώργος στη μνήμη του αέχαστου γείτονα και φίλου Βασιλείου Ποδάρα	5.000
2494 Αλεξίου - Κουβαριώτου Μάρθα στη μνήμη του πατέρα της Τάκη Αλεξίου & γιαγιάς της Όλγας	5.000
2495 Οικογ. Τσόχλα Αικατερίνη του Δημ. στη μνήμη του γαμπρού της Παναγιώτη Μώρη	10.000
2496 Λίτσος Γεώργιος (ΗΠΑ)	12.982
2497 Χρηστίδης Γεώργιος & Μήνα (ΗΠΑ) στη μνήμη των γονέων τους Χαράλαμπος & Παναγιώτας Χρηστίδη	345.580
2499 Οικογ. Χρήστου Λευκαδίτη στη μνήμη Αριστείδη Πριόβολου	10.000
2500 Οικ. Καραγιάννη Νικολάου στη μνήμη Αριστείδη Πριόβολου	5.000
1 Χρηστίδης Παύλος (ΗΠΑ) στη μνήμη της μητέρας του Παναγιώτας Χρηστίδη	34.600
2 Χρηστίδης Βαγγέλης (ΗΠΑ) στη μνήμη της μητέρας του Παναγιώτας Χρηστίδη	34.600
3 Σπέντζου Άννα στη μνήμη της μητέρας της Παναγιώτας Χρηστίδη	10.000
4 Μώρης Γεώργιος του Π. (Θεσ/νίκη)	10.000
5 Μαλεβίτση Ελένη Αθ. (Θεσ/νίκη)	5.000
13 Μαλεβίτσης Παναγιώτης του Ιωάννη για την ανακαίνιση του Αγ. Γεωργίου	10.000
14 Λευκαδίτης Ιωάννης του Ευθ.	5.000
Η οικ. Νικ. Κροντηρά για την ανακαίνιση της εκκλησίας στη μνήμη Αριστ. Πριόβολου.	50.000

Αν κάποιος συγχωριανός μας έδωσε την συνδρομή του κατά την ημέρα της Γ.Σ. και δεν είναι το όνομά του γραμμένο στην εφημερίδα μας, παρακαλούμε να επικοινωνήσει μαζί μας στο τηλέφωνο 3825210.

ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ

Το 1995 ουσιαστικά καταργήθηκε το ελεύθερο παραδοσιακό κυνήγι στον τόπο μας, αυτό που μάθαμε από τους παππούδες και τους πατεράδες μας.

Σκοπός αυτής της απαγόρευσης ήταν να δημιουργηθεί μια μεγάλη σε έκταση περιοχή ελεγχόμενου κυνηγιού από το Σκλήθρο και την Κουκουθιά μέχρι το Μαυρολιθάρι και τον Αθανάσιο Διάκο.

Ακολούθησε μια περίοδος παντελούς απαγόρευσης του κυνηγιού με σκοπό να αυξηθούν τα θηράματα και να δημιουργηθούν διάφορα έργα υποδομής, δρόμοι, φυλάκια, ούτως ώστε να δεχτούν μεγάλο αριθμό ξένων κυνηγών.

Δεν παρέλειπαν μάλιστα οι αρμόδιοι να το διαλαλούν και να υπόσχονται την αναβάθμιση της περιοχής γιατί θα βελτιώνονταν οι δρόμοι, θα χτιζόνταν ξενοδοχεία, θα λειτουργούσαν ταβέρνες για να δεχτούν τους κυνηγούς και τους τουρίστες κυρίως τους χειμερινούς μήνες και έτσι θα ανάσασε ο τόπος που όσο πάει και ερημώνεται τα τελευταία χρόνια. Αυτό μάλιστα το έργο μας το παρουσίαζαν και το παρουσιάζουν ακόμα, τόσο σπουδαίο και μεγάλο για την θύρεο ανατολική Παρνασσίδα, που αρκεί για να αντισταθμίσει όλα τα όσα γίνονται αντίστοιχα στην δυτική Φωκίδα, ύψους πολλών δισεκατομμυρίων δραχμών. Τρία χρόνια κράτησε αυτή η απαγόρευση και δεν έγινε απολύτως τίποτα εκτός από 5 φυλάκια. Κανένα έργο υποδομής και όλα αυτά που έλεγαν πως θα γίνουν είχαν μάλιστα και κάποιες τακτικές ημερομηνίες. Επέτρεψαν το κυνήγι το 1998 - 99 με μηδέν προοπτική και μάλιστα τον Νοέμβριο αντί του Αυγούστου, διότι δεν είχαν λείει προσωπικό. Μα τόσα χρόνια που το είχαν απαγορεύσει τι έκαναν; Ξέρω ότι στο Δημόσιο τομέα είναι όλα κάπως βραδυκίνητα, διότι κι εγώ δημόσιος υπάλληλος είμαι, αλλά όταν εξαγγείλεις ένα τέτοιο έργο και δεσμεύεις μια τόσο μεγάλη περιοχή πρέπει να έχεις και συνέπεια.

Την πρώτη χρονιά που επιτράπη το κυνήγι (το 1998) ήταν για μικρό αριθμό κυνηγών και σε περιορισμένο χώρο της ΕΚΠ. Στην αρχή δεν επέτρεπαν τα σκυλιά για το τριχωτό θήραμα (αγριογούρουνα και ζαρκαδία). Είχαν φαίνεται πιστέψει

πως είχε εν τω μεταξύ πολλαπλασιαστεί τόσο το κυνήγι που θα πιάνονταν με τα χέρια και μάλιστα είχαν θέσει και ένα ανώτατο αριθμό επιτρεπομένων φονευθέντων αγριογούρουνων. 80 και κτυπήθηκαν μόνον 3. Πάντως οφείλω να πω ότι κατάλαβαν το λάθος τους οι αρμόδιοι και κατόπιν επέτρεψαν τα σκυλιά δίωξης τριχωτού θηράματος.

Και ενώ περιμέναμε την φειντή κυνηγετική χρονιά να γίνουν κάποιες βελτιώσεις, κάποια έργα τέλος πάντων ή έστω και χωρίς αυτά, να επιτραπεί το κυνήγι και στα ρέματα της Καλοσκοπής που επί σειρά ετών πηγαίναμε για αγριογούρουνα, οι παλιοί κυνηγοί θα θυμούνται, δεν έγινε δυστυχώς τίποτα.

Δεν θα μιλήσω για τις πέριδες και τους φασιανούς. Αυτά είναι κότεις από κοίτη. Αρκεί να σας πω ότι ελευθερώνονται μία ώρα πριν την έξοδο των κυνηγών και επί πληρωμή παρακαλώ. Αυτό δεν είναι κυνήγι. Να το βρώσω. Κυνήγι είναι όταν ιδρώνεις για να κτυπήσεις μια πετροπέριδα στα κατσάβραχα της Γκιόνας και όταν αυτό το κατορθώσεις αισθάνεσαι την ηθική ικανοποίηση. Το ίδιο ισχύει και για τις φάσες, τις μπεκάτσες και για όλα εν γένει τα θηράματα.

Πάντως ποτέ δεν είναι αργά. Τα αγριογούρουνα και τα ζαρκαδία έχουν πληθύνει αρκετά και μπορούν να προσφέρουν συγκινήσεις στους κυνηγούς. Ένα από τα καλά νέα που έχει η ΕΚΠ είναι ότι το κυνήγι ελέγχεται και δεν κτυπούνται ασύδοτα πολλά αγριογούρουνα ή πτηνά. Αρκεί βέβαια να κτυπούνται και λίγα διότι αυτό δίνει ερέθισμα για να ξαναπάς. Όμως μερικά πράγματα πρέπει να τα λέμε. Όλοι οι δασοφύλακες είναι εξαιρετικά παιδιά και η συνεργασία που έχουμε μαζί τους είναι άψογη, αυτοί εξάλλου είναι υπάλληλοι, άλλοι αποφρασίζουν.

Η προσέλευση ξένων κυνηγών ήταν ελάχιστη και την δεύτερη χρονιά χρειαζόταν μία σωστή διαφήμιση στα κυνηγετικά έντυπα και στις κυνηγετικές εκδόσεις και από εμάς τους κυνηγούς και εύχομαι σε όλους τους συγχωριανούς μου κυνηγούς 'καινιομένες κάνες'.

Κολύρης Γ. Νίκος

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

Στη Λαμία (Άγιος Γεώργιος):

Μαρία Νικολοπούλου - Κολύρης:	Πρόεδρος
Αικατ. Ηλία Δανιήλ Μητροπούλου:	Γραμματέας
Δημ. Αλεξίου Τσούμα:	Ταμίας
Γεωργ. Ι. Χαμηλός:	α' αντιπρόεδρος
Δημ. Ε. Μώρης:	β' αντιπρόεδρος
Ευαγγ. Μώρη - Αποστόλου:	Μέλος
Παρ. Ι. Χαμηλού:	Μέλος

Στον Αθλητικό Όμιλο:

Γεώργιος Θεοκάρης:	Πρόεδρος
Σταύρος Κολύρης:	Αντιπρόεδρος
Κώστας Μουστάκας:	Γραμματέας
Δήμητρα Γρηγοροπούλου:	Ταμίας
Γιάννης Πάντος:	Γενικός Αρχηγός
Γιάννα Γρηγοροπούλου:	Μέλος
Γεωρ. Σίμος:	Μέλος
Γιολάντα Αχλαδά:	Μέλος
Δημητρ. Παντελάκης:	Μέλος

ΜΕΤΑΛΛΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Δύο πινακίδες με την ένδειξη ΚΑΛΟΣΚΟΠΗ τοποθετήθηκαν, η μία στο Σκαμνό και η άλλη στο 51 χλμ. Είναι προσφορά του μηχανικού Ευθυμ. Χ. Ματθαίου. Τον ευχαριστούμε.

ΛΑΜΠΡΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Στο Ναύπλιο, πραγματοποίησε την ετήσια εκδήλωσή του ο Αθλητικός όμιλος του χωριού μας, με κοπή της βασιλόπιτσας και προσκεκλημένους όλους τους χωριανούς μας.

Τυχερή του "μπουναμά" ήταν η Γιούλα Τσώνου - Παπαδοπούλου. Στην εκδήλωση μας δόθηκε η ευκαιρία να χαρούμε τα νέα μας παιδιά και να δούμε πόσο ωραία πράγματα μπορούν να δημιουργήσουν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΧΑΡΤΗ

Χάρτη με αναπαράσταση της επιφάνειας και των ορίων των χωριών της Β.Α. Παρνασσίδος (δικαιοδοσία ομοσπονδίας μας) τοποθετημένα σε ξύλινο πλαίσιο, για διακόσμηση του νέου γραφείου μας προσέφερε η αγαπημένη μας Φιλίτσα Αλεξίου. Ευχαριστούμε Φιλίτσα.

"Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ"

Τριμηνιαία Εφημερίδα

Ιδιοκτησία: Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: Αθ. Ν. Μαλεβίτης, Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 52.38.158

ΗΛ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 24 • ΤΗΛ. 5227552

Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Φίλιππος Τριανταφύλλου

25/3/1821 - 10/4/1821

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΚΙΑΔΑ συμμετέχοντας στους έορτασμούς της επετείου εξέγερσεως - απελευθερώσεως του Έθνους απ' τὰ δεσμά της βαρειάς και εξουθενωτικής δουλείας τεσσάρων αιώνων και αυτής της απελευθερώσεως των Σαλώνων και του Κάστρου των ιδιαίτερα, δημοσιεύουν την παρακάτω εργασία που αφορά τη ζωή και τη δράση ενός απ' τους πρωταγωνιστές του ξεσηκωμού, του θρυλικού Παπα-ντριά Μώρη του Κουκουβιστιανού.

Παπα-ντριάς Μώρης ὁ Κουκουβιστιανός

Ὁ Ἀνδρέας Μώρης γεννήθηκε στὴν Κουκουβίστα, σημερινῆ Καλοσκοπὴ Παρνασσίδας. Ὅμως ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ πού θέλουν τὸν Ἀνδρέα Μώρη γέννημα τῆς Κάτω Μουσουνίτσας τοῦ σημερινοῦ Ἀθανασίου Διάκου καὶ ὅτι ὁ Ἀνδρέας ὡς παπᾶς ἐζήσε σάν ἐφημέριος στὴν Κουκουβίστα.

Ὅπως ὅμως καὶ νᾶχει τὸ πρᾶγμα, ἐμεῖς ἐδὼ δὲν θὰ ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τῆς διαμάχης Ἀρτοτίνας - Ἀθαν. Διάκου καὶ γι' αὐτὸ θὰ τονίσουμε ὅτι ὁ Ἀνδρέας Μώρης, ὁ Παπα-ντριάς ἐμεινε στὴν ἱστορία ὡς ὁ Κουκουβιστιανός.

Αὐτὸς ὁ Παπα-Ἀνδρέας Μώρης, ξεκίνησε τὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ δυνάστη τούρκου ἀρκετὰ πρὶν τὴν ἐπανάσταση τοῦ '21. Ὁ Σπύρος Μελάς γράφει ὅτι «βγήκε στοὺς κλαρί» γιατί εἶχε κάνει φόνο. Εἶχε σκοτώσει ἕνα τούρκο. Εἶναι ἡ μοναδική περίπτωση παπᾶ καὶ ἀρματολῶ. Δημιούργησε ἕνα σῶμα ἀπὸ χωριανούς του Κουκουβιστιανούς καὶ μερικοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἐπέτρεπε στοὺς τούρκους νὰ ἀνεβθοῦν πρὸς τὰ Βλαχοχώρια γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὸ χαράτσι τους. Ἀπὸ νωρίς, αὐτὸν τὸν φλογερὸ ἐπαναστάτη τὸν μύησε ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία. Ἦταν τόση καὶ τέτοια ἡ ἐπαναστατικὴ του δράση πού ἀνάγκασε τοὺς πολὺ ἐνοχλημένους ἀπ' αὐτὴ, τούρκους νὰ ἀπευθυνθοῦν καὶ νὰ ζητήσουν εὐθύνες ἀπ' τὸν Δεσπότη τοῦ Ἡσαΐα, ἀπ' τὸν ὁποῖο ζητοῦσαν τὴν «κεφαλὴν του ἐπὶ πίνακι».

Ἡ θέση τοῦ Δεσπότη Ἡσαΐα ἦταν πολὺ δύσκολη. Ἀπ' τὴ μιά χρειαζόταν τὸν φλογερὸ ἐπαναστάτη καὶ ἱερέα γιὰ τὸν αὐριανὸ ξεσηκωμὸ, ἀπ' τὴν ἄλλη δὲν ἔπρεπε νὰ δώσει ὑπόνοιες στοὺς Τούρκους. Γι' αὐτὸ ζήτησε καὶ τὴν συμβουλὴ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. Τὸ γράμμα τοῦ Δεσπότη πρὸς τὸν Πατριάρχη δὲν ξέρουμε τί γράφει. Ξέρουμε ὅμως τὴν ἀπάντησή τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν Δεσπότη πού τοῦ λέει: «Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε καὶ ἀδελφέ Ἡσαΐα.

Ἀμφοτέρως τὰς τιμίας ἐπιστολάς ἔλαβον.....
..... Ἡ τοῦ Παπανδρέου πράξις, πατριωτικὴ μὲν τοῖς γιγνώσκουσι τὰ μύχια, κατακρίνουσι δὲ οἱ μὴ εἰδότες τὸν ἄνδρα. Κρύφα ὑπερασπίζου αὐτόν, ἐν φανερῷ δὲ ἄγνοιαν ὑποκρίνου, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπέκρινε τοῖς θεοσεβέσιν ἀδελφοῖς καὶ ἁλλοφύλοις, ἰδίᾳ πρᾶυνον τὸν Βεζύρην λόγους καὶ ὑποσχέσεις, ἀλλὰ μὴ παραδοθῆτω εἰς λέοντος στόμα.....»

Κωνσταντινοῦ 20 Δεκ. 1820

+ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἔτσι ὁ Ἡσαΐας ἔχοντας καὶ τὴ σύμφωνη γνώμη τοῦ Πατριάρχου τοῦ ὑποστήριζε κρυφὰ τὸν παπᾶ του, τὸν ρασοφόρο καπετάνιο, ἐνῶ στὰ φανερά τὸν κατέκρινε καὶ ἔτσι καὶ ὁ Παπα-ντριάς δὲν κινδύνευσε καὶ οἱ τούρκοι δὲν ὑποψιάστηκαν κάτι.

τοῦ ΙΧΝΗΛΑΤΗ

Ὁ Παπα-ντριάς σόθηκε καὶ ἀνέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα σάν ἀρχηγὸς στὴν περιοχὴ του, τὰ Βλαχοχώρια (τ. Δήμου Καλλιέων καὶ γύρω ἀπ' αὐτά).

Σάν ἤλθε ἡ μεγάλη ὥρα, ὁ Παπα-ντριάς, μὲ τὸ Σῶμα του, βρέθηκε δίπλα, κοντὰ στὸν Ἀρχηγὸ τοῦ τὸν γέρο-Πανουργιᾶ, πάνω στὸ Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἠλία Σαλόνων, στίς 24-3-1821 καὶ μετὰ τὴν ἀπόφαση νὰ ξεκινήσει ἀμέσως ὁ ἀγῶνας, πῆρε τὴν ἐντολὴ ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τοῦ καὶ ἄρχισε τὴ στρατολόγηση παλληκαριῶν. Στίς 26 Μαρτίου γύρισε στὸ Μοναστήρι μὲ τὸ Σῶμα του πού ἀριθμοῦσε 400 παλληκάρια, πανέτοιμα τολμηρὰ καὶ ἐμπειροπόλεμα.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ πανέλληνες μῆκανε στὰ Σάλωνα καὶ στίς 10 Ἀπριλίου κατάλαβαν καὶ τὸ Κάστρο τῆς Ὠριᾶς.

Ἡ περιοχὴ τῆς Ἀμφίσσης εἶναι, ἔπειτα ἀπὸ 460 χρόνια, ἐλεύθερη. Μὲ τὰ νέα 600 ὅπλα πού πῆραν ἀπ' τοὺς Τούρκους ὁπλίστηκαν ἰσάριθμα παλληκάρια καὶ ἀμέσως ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὴν ὁργάνωση τῆς ἀμυνας τῆς γραμμῆς τῶν Θερμοπυλῶν. Στὸ χωριὸ Μουσταφάμπεη, μαζί μὲ τὸν Κορνᾶ Τράκα, τάχτηκε ὁ Παπα-ντριάς ὁ Κουκουβιστιανός καὶ ταμπουρώθηκαν στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, στὴν ἐκκλησίᾳ καὶ στὸ μῦλο τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη μὲ πολλὴ παλληκαριά.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς Ἀλαμάνας - Χαλκωμάτας ἔσπασε, ὅταν ὁ Δεσπότης Ἡσαΐας ἀποκεφαλίζεταν, ὅταν ἡ ἡρωϊκότερη μορφή τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα πανόταν γιὰ νὰ ὀδηγηθεῖ στὴ Λαμία γιὰ νὰ σουβληθεῖ, ὁ ἥρωάς μας Παπα-ντριάς, γλύτωνε γιατί κατάφερε νὰ μὴν κυκλωθεῖ.

Ἡ ὅλη αὐτὴ ἀποτυχία δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ κινοῦται τὸν Παπα-ντριά καὶ τὰ παλληκάρια του. Ἀπεναντίας τὸν ἔκανε πιὸ σκληροτράχηλο, πιὸ φλογερὸ, πιὸ ἐμπειρο. Τέτοιον τὸν βρῆκε ἐκεῖνη ἡ μεγάλη ὥρα πού ὁ Στρατάρχης Ἀνδρουτσὸς ξεκίνησε τὸν ἀνεπανάληπτον ἐκεῖνο χορὸ, τῶν ἐθελοντῶν μελλοθανάτων στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, στὸν ὁποῖο ἀπ' τοὺς πρῶτους - πρῶτους πιάστηκε ὁ Παπα-ντριάς.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀντιστάσεως τῶν Ἑλλήνων στὸ Χάνι εἶναι γνωστὸ καὶ δὲν εἶναι τὸ θέμα μας αὐτὸ.

Ὁ καπετάνιος - παπᾶς συνεχίζει τὴ θεαματικὴ του πορεία καὶ φθάει ἡ ὥρα τῶν Βασιλικῶν, τῆς Λοκρίδας.

Στίς 15 Αὐγούστου τοῦ 1821 ὁ Δουβουνιώτης πρῶτος ἔμαθε γιὰ τὴν κάθοδο τοῦ Μπεῦράν Πασᾶ μὲ 8.000 πεζοῦρα καὶ καθαλαρία καὶ ἀμέσως εἰδοποίησε ὅλους τοὺς Καπεταναίους τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδας.

Ὁ Παπα-ντριάς βρισκόταν τότε στίς Καταβόθρες καὶ μὲ μιᾶς, χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ἔφτασε καὶ συνάντησε τοὺς ἄλλους Καπεταναίους. Στὸ συμβούλιο πού ἔγινε διαπιστώθηκε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν ἔπρεπε νὰ φθάσει ὁ Μπεῦράν στὸ Μωριά. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐμποδιστεῖ καὶ τοῦτο θὰ τὸ πετύχαιναν ἂν τὸν ἐμπόδιζαν, φράζοντας τὰ στενά τῆς Φοντάνας καὶ τῶν Βασιλικῶν ἀπ' ὅπου ἦταν δυνατόν νὰ περάσει ὁ Πασᾶς. Τελικὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ σκέψη πολλή καὶ τὴν ἐπιμονή τοῦ Δουβουνιώτη ἀποφάσισαν νὰ κλείσουν τὸ στενὸ τῶν Βασιλικῶν, ἀλλὰ στείλανε καὶ στὸ στενὸ τῆς Φοντάνας τὸν Παπα-ντριά μὲ 200 παλληκάρια.

Πράγματι ὁ Μπεῦράν ἔφθασε στίς 25 Αὐγούστου καὶ ἔστειλε γιὰ ἀναγνώριση 200 καθαλαρήδες στὰ Βασιλικά καὶ 300 πεζοὺς στὴ Φοντάνη. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς περιπολίες ἀποκρούστηκαν ἀφήνοντας πολλὰς ἀπώλειες. Τὴν ἐπομένη ἐπεχείρησε τὸ πέρασμα τῶν Βασιλικῶν. Τώρα εἶναι ἡ εὐκαιρία στὸν ἥρωά

Παοῦς. Τελικά καί ἔπειτα ἀπό σκέψη πολλή καί τήν ἐπιμονή τοῦ Δυοβουνιώτη ἀποφάσισαν νά κλείσουν τό στενό τῶν Βασιλικῶν, ἀλλά στείλανε καί στό στενό τῆς Φοντάνας τόν Παπα-ντριᾶ μέ 200 παλληκάρια.

Πράγματι ὁ Μπεϋράν ἔφθασε στίς 25 Αὐγούστου καί ἔστειλε γιά ἀναγνώριση 200 καθαλάρηδες στά Βασιλικά καί 300 πεζούς στή Φοντάνα. Καί οἱ δύο αὐτές περιπολίες ἀποκρούστηκαν ἀφήνοντας πολλές ἀπώλειες. Τήν ἐπομένη ἐπεχείρησε τό πέρασμα τῶν Βασιλικῶν. Τώρα εἶναι ἡ εὐκαιρία στόν ἥρωά μας Παπα-ντριᾶ νά δείξει τήν ἀσύλληπτη, σέ λογικό μυαλό, παλληκαριά του, τό μέγεθος τῆς ἀνδρειωσύνης του.

Ὅταν ἡ μάχη ἄρχισε καί ἔφθασε στό πιό κρίσιμο σημεῖο τῆς, τότε καταφθάνει ὁ ἀνδρόκαρδος Παπα-ντριᾶς ἀπ' τή Φοντάνα καί μέ ὀρμή κτυπᾷ τήν ὀπισθοφυλακή τοῦ Μπεϋράν πού φύλαγε τά ἐφόδια καί τά πίσω κανόνια καί τή θάζει σέ ἀναταραχή. Ἡ ἀναταραχή αὐτή μέ τήν παράτολμη ἐνέργεια τοῦ Γκούρα, ἐγινε πανικός, τόν ὁποῖο ἐκμεταλλεύτηκε ἄριστα ὁ Παπα-ντριᾶς κυνηγώντας τούς Τούρκους μέχρι τήν Ἀλαμάνα πετοσκοκόντάς τους καί ὁ μέγας ἱστορικός καί ἀγωνιστής Περαιβός γράφει σχετικά: «...Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὄντες ἐως Δύο Χιλιάδες, διεισδράστησαν εἰς τρία σώματα καί τό μὲν πρῶτον, συνιστάμενον ἀπό πεντακοσίους Φωκεῖς (Σαλωνίτας) κατάλαβε τήν θέσιν τῆς εἰσόδου τῆς κοιλάδος, ὅπου καί ἐκρύβη εἰς τά δασύτατα δάση, εἶχε δέ ὡς ἀρχηγόν τόν αἰδεσιμώτατον καί ἀνδρεῖον Παπα-Ἀνδρέαν ἀπό τό χωρίον Κουκοβίσταν· τό δέ δεύτερον...» καί στή συνέχεια: «...ὅλοι οἱ Ἕλληνες καί ἀρχηγοί ἐδείχθησαν ἐν γένει ἀνδρεῖοι, ὁ δέ Παπα-Ἀνδρέας ὅμως προτιμᾶται, διότι μέ διακόσιους Ἕλληνες ἐδίωξε μετά ταῦτα τούς ἐχθρούς δύο ὥρας μακράν τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ, καί ἀφοῦ ἐφόνευσεν ἱκανούς, ἔλαβε τά διπλάσια λάφυρα καί ἐπέστρεψε νικηφόρος εἰς τούς συντρόφους του...».

Εἶναι παραδεκτό ἀπό ὅλους ὅτι ὁ Παπα-ντριᾶς ἦταν μιά μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ ἀγῶνος, ἕνας διαλεχτός ἀρχηγός, ἕνας φλογερός πατριώτης, ἕνας σκληροτράχηλος πολέμαρχος, χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς ἀρχομανίες καί ἰδιοτελείες.

Γιά τελευταία φορά τόν βλέπουμε αὐτόν τόν ρασοφόρο ἀγωνιστή στά τέλη τοῦ '21 καί ἀρχές τοῦ 1822, νά «δίνει ἕνα χαλασμόν διαβολεμένον» ἐκεῖ κοντά στό γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας, ὅπως μᾶς λέει ὁ Μακρυγιάννης στά Ἀπομνημονεύματά του.

Δέν τόν ξαναβλέπουμε. Δέν ἔζησε νά προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του καί στά χρόνια πού ἀκολούθησαν μέχρι τήν ἀπελευθέρωση.

Ὅπως φαίνεται εἶχε ἀποτραβηχτεῖ ἀπό τή δράση, ἐπειδὴ εἶχε διαφωνήσει μέ τούς ἄλλους καπεταναίους τῆς περιοχῆς. Αὐτή ἡ διαφωνία του ὑπάρχει σ' ἕνα χειρόγραφο πού βρίσκεται στά ἀρχεῖα τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Κατά μία ἐκδοχή ὁ ἥρωάς μας δέν πέθανε ἀπό φυσικό θάνατο, ἀλλά τόν δηλητηρίασαν κάποιοι ἐχθροί του ἢ ἀντίπαλοί του.

Ὅπως ὅμως καί νά ἔχει τό πρᾶγμα, ὁ ἀγῶνας στερήθηκε ἕνα μεγάλο ἀγωνιστή, ἕνα θαυμάσιο ἀρχηγό.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΠΕΡΑΙΒΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦ.: «Ἀπομνημονεύματα Ἱστορικά»
2. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΣΠΥΡ.: «Ἱστορία Ἑλληνικῆς Ἐπανάστα- σως»
3. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝ.: «Μακρυγιάννη Ἀπομνημονεύ- ματα»
4. ΜΕΛΑ ΣΠΥΡ.: «Ματωμένα Ράσα»
5. ΦΩΤΙΑΔΗ ΔΗΜ.: «Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ '21»
6. ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ: «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τόμος IB»
7. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡ.: Λεξικό τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανά- στάσεως τοῦ '21. Τόμος Δ΄
8. ΧΑΣΙΑΚΟΥ ΓΕΩΡΓ.: Περιοδικό «Σελίδες ἀπ' τῆ Φωκίδα». Τεύχος 25

Το κείμενο αναδημοσιεύεται ἀπό τήν ἐκδοση τῆς Εταιρείας

Φωκικῶν Μελετῶν «Σελίδες ἀπ' τῆ Φωκίδα», Ἰανουάριος -

Μάρτιος 2000, τ. 93.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ὁ χωριανός μας Ἀγγελος Αλεξίου, ὅπως ὅλοι τον γνωρίζουμε ἀπό το Δελτίο μας (τεύχος 71/1989 καί 75/1990) ἔχει προσφέρει ὑπηρεσίες στους κτηνοτρόφους καί πάσχοντα ζῶα τῆς περιφέρειας μας.

Για τήν προσφορά του ἔτυχε τιμητικῆς διάκρισης ἀπό το Υπουργεῖο Γεωργίας καί θερμά συγχαρητήρια ἀπό το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Τήν ὅλη του δραστηριότητα τῆ συγκέντρωσε σέ βιβλίο με τόν τίτλο «Ἡ προσφορά του στον τομέα τῆς κτηνιατρικῆς 1940 - 1985», γιά το ὁποῖο ὁ μαθηματικός Ε. Ρίζος ἔστειλε στον ἐκλεκτό μας Ἀγγελο τήν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

Λαμία 14.10.1999

Αγαπητέ μου κ. Αλεξίου,

Με μεγάλη προσοχή διάβασα το βιβλίο σας, «Ἡ προσφορά μου στον κλάδο τῆς Κτηνιατρικῆς 1940 - 85».

Εὐλικρινά θαύμασα τίς ἀρίστες διαγνωστικές καί ἀποτελεσματικές θεραπείες σέ εκατοντάδες χιλιάδων ζώων τῆς περιοχῆς καί ὄχι μόνο, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς δικές σας ἀναφορές καί τίς ἐγγραφές μαρτυρίες, τοπικῶν ἀρχόντων, υψηλά ἱσταμένων ἐδικῶν

προσώπων, τιμητικές διακρίσεις (βραβεῖο προστασίας ζώων, τιμητική διάκριση Υπουργείου Γεωργίας κ.λπ.).

Σίγουρα εἰσαστε περίπτωση σπάνια. Δέν πιστεύω ὅτι σέ πανελλήνια κλίμακα ὑπάρχει ἄλλος πού πλησίασε τόσο πολύ τὰ διάφορα ζῶα, τὰ ὁποῖα θεραπεύθηκαν χάρις στή δική σας καί ἀποτελεσματική ἐπέμβαση ὅπως ἐιδικοί ἐπιστήμονες το ἀναγνώρισαν. Κάθε ἀναγνώστης θαυμάζει το μεράκι σας, τοσούτο μάλλον καθόσον ἀποδειχτήκατε ὑπέρτερος ἐδικῶν ἐπιστημονικῶν, στηριζόμενοι καί μόνο στίς γνώσεις πού ἀποκτήσατε Μόνος σας, διαβάζοντας βιβλία ἐδικῶν ἐπιστημόνων, χωρίς νά φοιτήσετε σέ Πανεπιστήμιο, χωρίς νά ἔχετε περγαμνές. Φτάσατε στο σημεῖο, νά ερευνάτε καί τήν ψυχὴ τῶν ζώων, νά θεραπεύετε ἀκόμα καί τὰ ψυχικά τους νοσήματα, ὅτα καί σήμερα ἀκόμα, στήν ἀρχὴ τῆς 3ης χιλιετίας ἐπιστήμονες ψυχίατροι δύσκολα μπαίνουν στα ἀδύτα τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων. Εὐχομαι, ἐστὼ καί στα 85 σας χρόνια, το ἐπίσημο κράτος νά σας δικαιώσει ἠθικά. Εσεῖς δέν θέλετε τίποτε ἄλλο, εἰστε ἀνθρώπος ὄχι τῆς ὕλης, εἰστε ὁπαδός τοῦ ἱεροφάντη, τοῦ Μύστη τῶν ἰδεῶν, τοῦ θείου Πλάτων.

Με ἐκτίμηση ἀπειρη

Ε. ΡΙΖΟΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΧΩΡΙΟ Η ΚΑΛΟΣΚΟΠΗ

Μεγάλη ήταν η προσφορά του χωριού μας στον αγώνα εναντίον του κατακτητή την περίοδο 1940 - 1944. Τα σπίτια μας πυρπολήθηκαν δύο φορές, τα ζώα μας καταστράφηκαν, ταλαιπωρηθήκαμε κυνηγημένοι από τον κατακτητή και δεν ήταν λίγη η προσφορά μας σε ανθρώπινο αίμα.

Τώρα έρχεται η επίσημη πολιτεία να αναγνωρίσει τις θυσίες μας και με το νόμο 2505/97 αρ. 18 παρ. 5 οι πόλεις και τα χωριά που υπέστησαν μεγάλες καταστροφές σε ανθρώπινες ζωές και υλικές ζημιές προτείνονται από ειδική επιτροπή που συστήθηκε στο Υπουργ. Εσωτερικών για να χαρακτηρισθούν ως ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ.

Μεταξύ των χωριών που προτάθηκαν είναι και το δικό μας. Ο χαρακτηρισμός αυτός είναι μια δημόσια αναγνώριση, μια ιστορική δικαίωση.

Για το θέμα αυτό λάβαμε την ακόλουθη επιστολή, από τον βουλευτή μας κ. Θάνο, την οποία δημοσιεύουμε.

Αθήνα, 15 Φεβρουαρίου 2000

Είναι αλήθεια ότι ο Νομός Φωκίδας έχει έντονη την παρουσία του στην ιστορική διαδρομή του Έθνους μας. Η θέση του και η καταγραφή του στις λαμπρές σελίδες της ιστορίας καταδεικνύουν με πλέον κατηγορηματικό τρόπο τον πατριωτισμό και τις θυσίες του Φωκικού λαού.

Το χρέος και η ευθύνη της Πολιτείας επιβάλλουν την αναγνώριση ως μαρτυρικών των πόλεων και των χωριών εκείνων που έχουν υποστεί μεγάλες καταστροφές σε ανθρώπινες ζωές και σε υλικές ζημιές κατά την αντίσταση εναντίον των δυνάμεων κατοχής 1941 - 1944.

Το χρέος μου επέβαλε να συνδράμω στο αίτημα των χωριών μας για αναγνώριση ως μαρτυρικά. Με Προεδρικό Διάταγμα του Υπ. Εσωτερικών το Λιδορίκι χαρακτηρίζεται ως μαρτυρική πόλη και τα χωριά Βουνιχώρα, Αγ. Ευθυμία, Προσλήιο, Καλοσκοπή, χαρακτηρίζονται μαρτυρικά χωριά.

Θεωρώ ότι είναι η ελάχιστη προσφορά στη μνήμη των θυμάτων που έγραψαν την ιστορία του τόπου μας με θυσίες και αίμα.

Δημ. Θάνος
Βουλευτής Φωκίδας

Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Θάνο και περιμένουμε τη δημοσίευση του διατάγματος.

Η Παναγ. Χρηστίδη με μερικά από τα παιδιά της.

ΔΩΡΕΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΔΗ

Ο ευεργέτης του Συνδέσμου μας Γεώργιος Χαρ. Χριστίδης και η σύζυγός του Μίνα, με την ευκαιρία της παρουσίας τους στην Ελλάδα για το θλιβερό γεγονός του θανάτου της μητέρας τους μας επισκέφθηκαν στα γραφεία του Συνδέσμου, συζήτησαν μαζί μας θέματα που μας απασχολούν και μας ενέχειρσαν επιταγή ύψους 346.000 δραχμών σε μνήμη της μητέρας τους.

Επίσης τα δύο αδέρφια τους, ο Ευάγγελος και ο Παύλος, πρόσφεραν από 100 δολάρια ο καθένας και η Άννα Σπέτζου 10.000 δρχ.

Το Δ.Σ. ευχαρίστησε τους αδελφούς Χρηστίδη που για πολλοστή φορά θυμούνται το Σύνδεσμο και τους ευχηθήκαμε να είναι καλά και όλοι μας να θυμόμαστε την ιερή μνήμη της αξέχαστης Παναγιούς.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΟΤΙ "ΟΛΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΡΟΛΟΪ"

τα χτυπήματά του αλλοιωμένα με συνέπεια να αντηχούν παρόξενά στ' αυτιά μας.

Για να πούμε ότι "όλα δουλεύουν ρολοΐ" θα πρέπει το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο να ενδιαφερθεί για την επισκενή του, να φωνάξει δηλαδή έναν επιδιορθωτή ρολογιών και να ρυθμίσει τον εσωτερικό μηχανισμό του. (Φωτό: Στράτος Ακτίδης)

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΑΙΜΑ

Προβλήματα παρουσίασε η υγεία αρκετών χωριανών μας, τον περασμένο χειμώνα. Ο Θανάσης Ράπτης (Σαλταπίδας) έπαθε εγκεφαλικό επεισόδιο και νοσηλεύτηκε για αρκετό χρονικό διάστημα στον Ευαγγελισμό. Ο Αλέξης Πλατανιάς, ο Γιώργος Κολλύρης, ο Λάμπρος Κωστούρος, ο Αθανάσιος Ραφτόπουλος, παρουσίασαν προβλήματα στην καρδιά τους και για τη θεραπεία τους χρειάστηκαν μεγάλες ποσότητες αίματος.

Το ίδιο συνέβη και στην Βασιλική Ι. Τούμπα και τον Αντρέα Δανιήλ που από κάταγμα στα πόδια τους χρειάστηκαν αρκετές φιάλες αίμα.

Ευτυχώς η υγεία των παραπάνω χωριανών μας εξελίχθηκε πολύ ικανοποιητικά και ευχόμαστε σε όλους να είναι σιδερένιοι. Σε όλο αυτό το διάστημα της νοσηλείας τους οι δικοί τους αντιμετώπισαν προβλήματα προμήθειας αίματος.

Γι' αυτό κάνουμε την έκκληση σ' όποιον ευαίσθητο μπορεί, να επισκεφθεί οποιοδήποτε κέντρο αιμοδοσίας και να δώσει αίμα για το νοσοκομείο Άμφισσας με προσορισμό το Σύλλογο Καλοσκοπιτών Λαμίας.

Για το θέμα αυτό, πρωτοβουλία περιμένουμε ν' αναλάβουν τα νέα παιδιά που το αίμα τους βράζει από ζωτικότητα και τους δίνεται η ευκαιρία να δείξουν την αγάπη τους και το ενδιαφέρον τους για τους ίδιους και τους συμπατριώτες μας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ... ΟΡΚΙΣΤΗΚΕ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ

Τη στιγμή που το Δελτίο μας οδεύει προς εκτύπωση, ανακοινώθηκε η ορκωμοσία του Βουλευτού μας ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΑΝΟΥ ως Υφυπουργού στο Υπουργείο Υγείας & Πρόνοιας. Του ευχόμαστε καλή επιτυχία στο έργο του.

Αποτελέσματα Βουλευτικών Εκλογών 9 Απριλίου 2000 στην Καλοσκοπή

ΠΑΣΟΚ	133
Ν.Δ.	100
Κ.Κ.Ε.	10
Συνασπισμός	12
ΔΙΚΗ	12
Άκυρα	13